

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΚΔ'.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΤΙΜΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΤΟΛΗΣ».

Διὰ τοῦ σήμερον δημοσιευομένου ΚΔ' φυλλαδίου, λήγει τὸ Β'. τῆς «Ἀνατολῆς» ετος.

Δεν ἔχομεν ἄλλο ἢ νὰ ὑπενθυμίσωμεν τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς ὅτι ἄνευ πατάγου καὶ κόμπου ἐξετελέσαμεν πιστῶς τὰς πρὸς αὐτοὺς ὑποχρεώσεις μας ἐπὶ δύο ὁλόκληρα ἔτη. Δεν θὰ παύσωμεν δὲ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι μετὰ τῆς αὐτῆς ακριβείας ἐκπληροῦντες αὐτάς, μ' ὅλας τὰς δυσκολίας καὶ τὰ προσκομματα ἅπερ φυσικῶς παρεβάλλονται ἐνταῦθα εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ γράμματα. Αἱ Μοῦσαι μηδαμινῆς προστασίας δυνανταὶ δυστυχῶς νὰ τύχωσιν ὅπου ὁ Κερδῶος Ἑρμῆς ἔστησε τὸ κράτος του. Τὸ πνεῦμα τῶν θυγατέρων τῆς Μνημοσύνης καταπνίγεται ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ κερδαλέοφρονος κλέπτου τῶν βωῶν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Καὶ μὲν ὅλα ταῦτα ὑπῆρξαν ἀληθῶς ἀγαθοὶ καὶ φιλόμουσοι ὁμογενεῖς, οἵτινες ὑπεσηρίξαν, ἡμᾶς ἐν τῇ ἐχδόσει τῆς «Ἀνατολῆς», διαρκῶς παρέχοντες ἡμῖν τὴν

ὕλικήν καὶ ἠθικὴν συνδρομὴν των. Τοῖς ἀξιοτίμοις λοιπὸν συνδρομηταῖς μας ἐκφράζομεν τὴν ἄπειρον ἡμῶν εὐγνωμοσύνην, ἔχοντες δι' ἐλπίδος ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ προσενεχθῶσι πρὸς ἡμᾶς ὡς ἄχαι τοῦδε προσηνέχθησαν.

Ἐπικαλούμενοι δὲ τὴν συνδρομὴν καὶ ἄλλων φιλομουσῶν κυρίων, μὴ λαβόντων τὴν ευκαιρίαν νὰ μᾶς συντρέξωσι κατὰ τὸ παρελθόν, προβαίνομεν μετ' ἐλπίδος εἰς τὴν ἐναρξιν τοῦ Γ' τόμου, οὗ τὸ Α' φυλλάδιον ἐκοοθήσεται μετ' οὐ πολὺ.

Εἰδοποιούμεν ἐν τουτοῖς τοὺς κυρίους συνδρομητάς μας ὅτι, ὅσοι οὐκ ἐπιστρέψωσι τὸ ἀνα χεῖρας φυλλάδιον, ἢ τὸ πολὺ τὸ προσεχές, θεωροῦνται συνδρομηταὶ τακτικοὶ τοῦ Γ' ἔτους τῆς «Ἀνατολῆς». Τοῦτο πρὸς ἄρσιν πάσης παρανοήσεως.

Ἐπαναλαμβάνοντες δὲ καὶ αὐθις τὴν ἐκφρασιν τῆς πρὸς τοὺς κ. κ. συνδρομητάς μας εὐγνωμοσύνης μας, ὑποσχόμεθα ν' ἀφιερῶσωμεν αὐτοῖς τὸν προσεχῆ Γ' τόμον, ὅπως καταφανέστερα ποιῶσωμεν τὰ πρὸς αὐτοὺς αἰσθήματα μας.

Η ΚΙΝΑ

Ἡ σημερινὴ Κίνα δὲν διαφέρει τῆς πρὸ 4000 ἐτῶν.

Αἱ ἐκθέσεις τῶν κατὰ τὸν ΙΣΤ΄ αἰῶνα εἰς τὸ Οὐράνιον Κράτος ἐμφιλοχωρησάντων ἱεραποστόλων, εἰσὶν αἱ αὐταὶ καὶ αἱ τῶν περιηγητῶν τῆς σημερινῆς.

Διατὶ δε τοῦτο συμβαίνει; Διότι οἱ νόμοι τῆς χώρας εἶναι τοιοῦτοι, ὥστε δὲν ἐπιτρέπουν τῷ πολιτισμῷ οὔτε νὰ προχωρήσῃ, οὔτε νὰ ὀπισθοδρομηθῇ κατὰ κεραιάν ἐν τῷ Οὐρανίῳ Κράτει.

Ἴδου περιγραφή πιστὴ καὶ ἀκριβὴς τῆς ἀπεράντου ταύτης επικρατείας.

Ἡ χώρα αὕτη, κειμένη κατὰ τὸ πλεῖστον ἐντὸς τῆς ευκράτου ζώνης, ἔχει κλίμα υγιέστατον καὶ γῆν εὐφορωτάτην. Διὰ τοῦτο τὰ τῆς γῆς προϊόντα παράγονται δις ἢ τρις ἐντὸς τοῦ ἔτους. Τὴν τῆς γῆς εὐφορίαν ἐπαυξάνει ἡ δραστηριότης τῶν γεωργῶν, ἥτις ἐστὶ μεγίστη. Οἱ γεωργοὶ δὲ οὗτοι αἰώνως πολλαπλασιάζονται, διότι μέχρι τινὸς δὲν ἐπετρέπετο αὐτοῖς νὰ ἀποδημῶσιν εἰς τὴν ξένην. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀργία οὐ μόνον ἠθικῶς τιμωρεῖται διὰ τῆς γενικῆς περιφρονησεως καὶ τῶν προσβολῶν τῶν συγγενῶν καὶ γειτόνων, ἀλλὰ καὶ ποινικῶς ὑπ' αὐτῶν τῶν νόμων καταδιώκεται. Διὰ τοῦτο οὔτε σπιθμὴ γῆς μένει ἐν Κίνα ἀκαλλιεργήτος. Τὰ ὄρη καὶ οἱ λόφοι εἰσὶ κατάρυτοι ἐξ ἀμπελώνων καὶ πύτων, αἱ δὲ πεδιάδες ἐσπαρμέναι ὀρυζαν, σίτον, κριθὴν καὶ ἄλλα.

Ἐπαρχίαι τινες τῆς Κίνας στεροῦνται ἐλατιοδένδρων, ἀλλ' ἔχουσιν ἄλλα δένδρα, ἅπερ δὲν καθιστῶσι τὴν ἔλλειψιν ἐπαισθητήν. Ὑπάρχουσι οὖν καὶ πλούσια βοσκήματα καὶ κήποι κάλλιστα καλλιεργημένοι, ἔνθα δύναται τις νὰ δρέψῃ ὠραιότατους καὶ ποικίλων εἰδῶν καρπούς. Ἐκτὸς τούτου ὑπάρχουσιν ἐν αὐτοῖς πηγὴν δικυγέστατοι καὶ ἄνθη ὠκεῖα.

Τὰ ῥόδα τῆς Κίνας ἔχουσιν ἐξαίσιον χρώματα καὶ ἀποδίδουσιν εὐσμίαν ὄντως οὐράνιον, διαρκοῦσι δὲ καθ' ἅπαν τὸ ἔτος. Ἐν Κίνα ὑπάρχουσι ποταμοὶ πλωτοὶ ἐν οἷς ἐνδικοιῶνται ὠραιότατοι καὶ πολυάριθμοι ἰχθύς. Αἱ ὄχθαι αὐτῶν κοσμοῦνται ὑπὸ δενδρυλλίων τερπνῶν καὶ χλοερῶν. Κόλπους ἔχει πολλοὺς ἢ χώρα· διόπερ δύνανται τὰ πλοῖα νὰ ἀποβιβάζωσι τὰ φορτία των εἰς τὰ ἐνδότερα. Πτηνὰ ποικίλα καὶ ὠραιότατα διαίτωνται ἀπανταχοῦ τῆς χώρας· θήρα δὲ ὑπάρχει ἀφθονοῦ καὶ καλή. Μεταλλεῖα ὑπάρχουσι πλεῖστα χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ σιδήρου ὡς καὶ ἄλλων μετάλλων. Μαργαρίτας, πήλινα ἀργεῖα ἐξαίσιος κατασκευῆς, πολυτίμους διφθέρας, βάμβικα, λίνον, μαλλία, μέταξιν καὶ παντός εἶδους ἄλλα ἀντικειμένα, ἐξάγει ἐν ἀφθονίᾳ ἡ Κίνα. Μεγάλως δὲ κερδίζει ἡ χώρα ἐκ τῆς ζακχάρεως, τοῦ μέλιτος, τοῦ ρεβεντίου, τῆς καφουρας, τοῦ μίλτου καὶ τῆς ἰσάτιος (σουτοῦ), δι' ἧς θάφονται υφάσματα. Ἀρώματα πρὸς δε ἔχει ποικίλα, καὶ ἰδίως τὸν μόσχον, ὃν ἐξάγουσιν ἐκ τινῶν θηρίων ὁμοιαζόντων κατὰ τὸ σχῆμα ἀλώπεκι, ἅπερ φρονέουσι διὰ ραβδισμῶν καὶ ἀφίνουσιν εἴτα νὰ ἐπέλθῃ αὐτοῖς ἡ σῆψις. Δὲν ἔχουσι δὲ ἀνάγκην οἱ Κινέζοι νὰ εἰσάξωσι τίποτε ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς τὴν χώραν των, ἀπὸ τῶν φαγωσίμων μέχρι τῶν εἰδῶν τῆς πολυτελείας. Διὰ τοῦτο παν ξένον τὸ παροτρῶσι μὲν, ἀλλ' οὐδέποτε τὸ ἀγοράζουσιν, ἐξαιρουμένου μόνον τοῦ Ἰνδικοῦ πεπέρεας, ὃπερ χρησιμεύει αὐτοῖς εἰς τὴν κατασκευὴν ἀρωματώδους τινὸς αλοιφῆς.

Τὸ νὰ διαλάβωμεν λεπτομερῶς περὶ τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν κτιρίων τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ἀποβαίνει ἔργον μακρὸν καὶ κοπιῶδες. Ἐχουσιν οἱ Κινέζοι 200 σχεδὸν πόλεις περιφανεῖς, καὶ ἀπείρους ἄλλας δευτέρας τάξεως. Αἱ ἐπαύλει, δὲ, αἱ ἐξοχαί, καὶ αἱ κωμάι των, εἰσὶν ἀναριθμηταί. Αἱ πλε-

ἔστι αὐτῶν κείνται εἰς τερπνὰς τοποθεσίας, ἔχουσιν ἀφθονίαν ὕδατος, καὶ κυκλοῦνται ὑπὸ δασῶν.

Αἱ ἐπαύλει, τῶν εὐγενῶν, εἰς ἃς οὗτοι διαμένουσι κατὰ τὸ θέρος, εἰσὶν ὅ,τι λαμπρὸν καὶ ἀξιοθέατον. Κεῖνται ἰδίως παρὰ τινὰ ποταμὸν καὶ κυκλοῦνται ὑπὸ σκιερῶν ἀναδεδράδων, ἐν αἷς διαίτωνται καλλικέλαδα πτηνὰ καὶ ἀκούεται ὁ γλυκὺς τοῦ ρεύματος μουρμουρισμὸς, ἢ ἐπὶ κορυφῶν λόφων, ἀφ' ὅπου ἡ θέα εἶναι τερπνὴ καὶ μαγευτικώτατη.

Ἡ τῶν πόλεων ὠραιότης εἶναι θαυμασία. Αὐταὶ εἰσὶ παραποτάμιοι καὶ περιτετελισμένοι. Τὰ τεῖχη των κατασκευάζονται τόσον στερεὰ, ὥστε δυσχερεστάτη ἀποβαίνει ἡ καταδάφισις των ἀκολουθῶς. Εἰσὶ δὲ τοσοῦτον παχέα, ὥστε τέσσαρες ἄνδρες ἐν γραμμῇ δύνανται νὰ περιπατῶσιν ἐπ' αὐτῶν. Γινὰ τούτων λογιζοῦσιν ἡλικίαν δύο χιλιάδων ἐτῶν καὶ ὅμως οὐδεμίαν ὑπέστησαν βλάβην.

Ἡ τῶν πόλεων διαίρεσις ἔχει ὡς ἑξῆς. Ὑπάρχουσι δύο ὁδοὶ εὐρύταται διαστασούμεναι καὶ τόσον εὐθεῖαι, ὥστε ὁ ἐπ' αὐτῶν βαδίζων διακοίρει τὰς τέσσαρας πύλας τῆς πόλεως, αἵτινες εἰσὶ σιδηραί. Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων λεωφόρων ὁρμῶνται αἱ πλάγια ὁδοί. Ἐκατέρωθεν τῶν ὁδῶν ὑπάρχουσιν ἐξώστει εἰς τρόπον τοιοῦτον, ὥστε ὅταν ἐρέχη δύναται ὁ λαὸς νὰ μένῃ ἀκινδύνως ἐν ταῖς ταῖς ὁδοῖς. Πανταχοῦ δὲ βλέπει τις ἀψίδα ἐκ λίθου μὲ ἐπιγραφάς. Εἰσὶν αὐταὶ τροπικαὶ διαφόρων ἐποχῶν, ἀναμνησκοντα τοῖς κατοίκους τους κατὰ καιροῦς ἀντιβασιλεῖς ἢ διοικητὰς των.

Τὰ μέγαρα τῶν διοικητῶν ἢ ἀντιβασιλέων εἰσὶ μεγαλοπρεπέστατα. Κῆποι, λίμναι δι' ἄλιεαν, καὶ πηγὰὶ ὑδάτων περιχοσμοῦσιν αὐτά. Πτηνοτροφεία, θηριοτροφεία, δάση, καὶ λαιμῶνες ἀνθρώπου ὑπάρχουσιν ἐν αὐτοῖς. Αἱ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι αἱ παρὰ τὴν θά-

λασσαν εἰσὶ ταπειναί, ἀλλ' αἱ ἀπώτεραι κοσμοῦνται ὑπὸ ζωγραφιδῶν καὶ εἰσὶν ὠραιόταται. Κατὰ τὴν εἰσοδὸν ὑπάρχει αὐλὴ, ἐκτερωθεν τῆς ὁποίας εἰσὶ θωμοὶ ἢ ἐρμάρια, περιέχοντα ἀγάλματα θεῶν. Λίμναι τεχνηταὶ μὲ ἰχθύς καὶ κήποι οὐδέποτε ἐλλείπουσιν. Αἱ στέγαι αὐτῶν δύνανται νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ αἰῶνας. Πρὸ τῶν πυλῶν θάλλουσι δένδρα ὑψικομα καὶ εὐθύκομα χάριν σιαιας. Πολλὰ τῶν οἰκιῶν τούτων ἐχρῶσι διώρυγα ἐν ἧ δύναται νὰ πλεύσῃ μέγα πλοῖον, ὅπως μὴ μεταφέρωσιν ἐκ πολλῆς ἀποστάσεως τὰ προϊόντα, ἅτινα διὰ τοῦ ποταμοῦ κομίζονται ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Γέφυραι λίθιναι ὑπάρχουσι πολλὰ μετὰ πολλῆς κατασκευασθεῖσαι τέχνης. Ὅπου δὲ δὲν δύναται νὰ κατασκευασθῇ γέφυρα, διὰ τὴν εὐρύτητα τοῦ ποταμοῦ δένονται πλοῖα παραπλεύρως, ἄνωθεν τῶν ὁποίων διέρχονται οἱ διαβάται. Ὅταν δὲ ξυνοκα τῶν βροχῶν ὁ ποταμὸς συγκῶται, λύνονται τότε τὰ πλοῖα καὶ ἡ διαπόρθμευσις γίνεται διὰ λέμβων.

Ναοὶ ὑπάρχουσιν ἐν Κίνα πολλοὶ, μέγιστοι, καὶ θαυμαστοί.

Ἐν ὀλίγοις, ἡ Κίνα εἶναι τῷ ὄντι « Κράτος Οὐράνιον ».

ΝΑΠΟΛΙΩΝ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ὁ Αυτοκράτωρ, λέγει ὁ Σουλτῆ, περὶ τοῦ Ναπολέοντος Α'. λαλῶν, οὐδέποτε ἐξεφράζετο καθαρώς. Ἔδει λοιπὸν ἐκ τινος βλέμματός του, ἐκ τινος κινήματος, ἐκ τινος λέξεως, νὰ σχηματίσῃ ὁ μετ' αὐτοῦ ἀναστρεφόμενος ἰδέων περὶ τῆς γνώμης του, περὶ τῆς ἰδέας του, περὶ τοῦ πόθου του.

Ἡθελήσαν τινες νὰ μάθωσι διατὶ ὁ Ναπολεὼν Α'. δὲν ἐπραγματώσατε τὸν σκοπὸν του τοῦ νὰ ποιήσῃ ἀπόβασιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ κράτους ἐκείνου, ὅπερ διὰ τῆς ἐπικρατήσεως αὐτοῦ ἐν τῇ θα-

λάσση, ἐτήρει δεδεδεσμευμένην την Εὐρώπην ὀλόκληρον.

Ἰδού, κατ' ἐμὲ κριτὴν, ἐξακολουθεῖ λέγων ὁ Σουλὴς, διατὶ ὁ Ναπολέων δὲν ἐξετέλεσε τὸν σκοπὸν του τοῦτον.

Ἀκούσατε πρωτον το ἐξῆς συμβάν.

Ἐσπέραν τινὰ εὐοισκόμεθα μετ' ἄλλων ἀξιωματικῶν παρὰ τῷ Ἀυτοκράτορι, ὁπότεν εἰς τῶν υπασπιστῶν του εισέρχεται δραμαίως και ἀναγγέλει ὅτι κανονιοφόρος τις, ἐν σκηψάσης αἴφνης θυέλλη, ἐκινδύνευεν. Ὁ Ναπολέων λαμβάνει τὸν πῖλον του καὶ ἐξέρχεται κραυγάζων:

— Καὶ ἄλλη θυέλλα! . . .

Τὸν ἠκολουθήσαμεν πάντες και μετ' αὐτοῦ ἐσθάσαμεν εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἦ νύξ ἦτο σκοτεινὴ ὁ ἄνεμος ἔπνεε λυσιώδης· ἠκούοντο αἱ κραυγαὶ τῶν ναυτῶν και ἐκ διαλειμμάτων κκονοβολισμῶς, δηλωτικὸς κινδύνου.

— Βοηθήσατε ταχέως τους συναδέλφους σας! ἐφώνησεν ὁ Ἀυτοκράτωρ.

Οὐδαὶς εἶπέ τι. Ἀποσυρθέντος ὅμως τὴν στιγμὴν ἐκείνην νέφους τινὸς, ἡ σελήνη ἐφάνη ὀλίγον, ὁ δ' αὐτοκράτωρ ἠδυνήθη νὰ διακρίνη ὅτι μὲν εὐάριθμοι λέμβοι ἐρρίσθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπὶ τῇ θέα ταύτῃ ὀργίζεται, κραυγάζει· ἀλλὰ βλέπων ὅτι πάντες ἀμφιταλαντεύονται, ἐπιφώνει μετ' ὀργῆς ἀκράτου:

— Φοβούνται λοιπὸν οἱ ναῦται; Ἔστω! Ὅχι στείλω τότε τους ἐπιλέκτους μου.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας πάντες ὤρμησαν. Ὁ αὐτοκράτωρ διὰ τε τῆς φωνῆς και τῶν νευμάτων ἐπισπεύδει τὴν ἐπιβίβασιν, και ταχέως εἶδεν ὅτι μόνος σχεδὸν αὐτὸς ἔμεινεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Ἐπὶ τινος στιγμῆς παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός τὰς λέμβους, αἵτινες ἀπεμακρύνοντο τῇ βοήθειά τῶν κωπῶν· ἀλλ' ἐπὶ τέλος τὸ σκότος δὲν ἐπέτρπεπεν αὐτῷ νὰ τὰς διακρίνη πλέον.

Ἐν τούτοις ἡ παραθαλασσία ἐπληρώθη πε-

ριέργων πικρῶς εἶδους, ἐν οἷς καὶ τινες κάτοικοι τῆς Βουλώνης. Ἦκούετο ὁ ψίθυρος τῶν συνομιλιῶν των συγγερόμενος μετὸν ὄξυν τῶν κυμάτων ῥόχθον. Τὸ πυροβόλον ἐν τούτοις τοῦ κινδύνου διέκοπτε διὰ τῆς φοβέρας του κραυγῆς τὴν μονοτονίαν. Εἰς ἕκαστον πυροβολισμὸν ὁ Ναπολέων ἐρριπτε βλέμμα ἀνήσυχον ἐπὶ τῶν κυμάτων. Τέλος στρέφει τὴν προσοχὴν του πρὸς τους κατοίκους και πειραχται ν' ἀκούσῃ τῆς ὁμιλίας των. Τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι ἤκουσε τὰ ἐξῆς:

— Ὅποια τρέλλα! ἡ θάλασσα εἶναι λίαν ἐξογκωμένη· ὅλοι θ' ἀπολεσθῶσι· προτιμώτερον θὰ γτο ἂν ἐγκατέλιπον τὴν κανονιοφόρον εἰς τὴν τύχην της. Ἰδού τι παθαίνουσιν ὅσοι ἐπιλαμβάνονται ἔργου, ὅπερ πάντως ἀγνοοῦσιν!

Ἐν τσοῦτω τὸ πυροβόλον ἐπυροσκοροῦται.

Ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἐπιφώνει:

— Ἀπέχουσιν ἀπὸ τῶν πολῶν θὰ κινδυνεύσωσι . . . Ποῦ εἶναι αἱ λέμβοι; Δὲν τὰς διακρίνετε;

— Οὐδὲν διακρίνομεν, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ἐγώ.

— Ἦρέπει νὰ σπεύσωμεν. . . Μία λέμβος ἀμέσως! μία λέμβος! . . .

Ἀξιωματικὸς τις τοῦ ναυτικοῦ ἠθέλησε νὰ παρατηρήσῃ τῇ Α. Μ. ὅτι ἡ θάλασσα ἦτο ἐξηγριωμένη. Ὁ Ναπολέων ἠτένισεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτὶ, καὶ μετὰ σοβαροῦ τόνου τῷ εἶπε:

— Δὲν ἔχετε, κύριε, ὠπτα; Δὲν ἀκούετε τὴν ἀγωνίαν τοῦ πλοίου;

Νέος πυροβολισμὸς ἠκούσθη.

— Ἰδού! εἶπεν ὁ Ἀυτοκράτωρ· ἴσως αὐτὸς εἶναι ὁ τελευταῖός του στεναγμός!

Τὸ πλοίαριον ἠτοιμάσθη. Ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐπέβη αὐτοῦ. Ἐγὼ τὸν παρηκολούθησα. Τέσσαρες κωπηλάται μετὰ ἀξιωματικὸν τινὰ του ναυτικοῦ ἐπὶ κεφαλῆς, ἀπετέλεσαν τῆς λέμβου τὸ πλήρωμα. Οἱ κωπηλάται ἠγωνίσθησαν

γενναίως πρὸς τὸ κύμα. Ὁ Ἀυτοκράτωρ, ὄρθιος ἐπὶ τῆς πρῶρας, παρατηρῶν μετ' ἀγωνίας τὴν θάλασσαν, ἐφώνει ἐκ διαλειμμάτων:

— Ἐμπρός! ἐμπρός! . . .

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησε μετ' οὐ πολὺ ὁ ἀξιωματικὸς, δὲν δυνάμεθα.

— Οἱ κωπηλάται σου, ἀντεῖπεν ὁ Ἀυτοκράτωρ, δὲν ἔχουσι δύναμιν, οὐδὲ θάρρος.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πράξωσί τι πλειότερον, Μεγαλειότατε· ἡ θάλασσα εἶναι ἐξηγριωμένη!

— Ἦ θάλασσα! ἡ θάλασσα! ὑπέλαθεν ὁ Ἀυτοκράτωρ, παρατηρῶν τὰ κύματα, ἅτινα λυσαλέα ἐπέπιπτον κατὰ τῆς λέμβου· ἐπαναστατεῖ, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ πρόπε· νὰ καταδρασθῇ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κύμα τι μὲν ἀπώθησεν ἐπ. τοῦτον, ὥστε ἐρριψεν ἡμᾶς ὅπου προ 10 λεπτῶν εὐ· κόμεθα. Ἐφαίνετο ὡς ἀπάντησις τοῦ ὠκεανοῦ, διδομένη εἰς τους λόγους τοῦ Ἀυτοκράτου.

Ὁ Ναπολέων ἐκρότησε τὸν πόδα· οἱ κωπηλάται ἐπανήρξαντο τοῦ ἔργου και ἐπὶ τέλους ἀνεκτήσαμεν τὸ ἀπολεσθὲν διάστημα. Ἀκτις σεληνίου φωτὸς ἐφώτισε τὴν σκηνὴν· ἐθεάθησαν λέμβοι τινές.

— Ἐσφαλον! ἐφώνησεν ὁ Ἀυτοκράτωρ· ἡ κκονοιοφόρος εἶναι ἐκεῖ κάτω, πρὸς δεξιά. Ἀνόητοι! θὰ πέσωσιν ἐπὶ τοῦ ἀγγλικῶ πλοίου· πρέπει νὰ τοὺς εἰδοποιήσωμεν! . . . Ἐ! δὲν εἶναι κανεῖς; . . . τρέξετε νὰ τοῖς εἶπητε. . .

Ἐστράφη και ἐνόησε τότε ὅτι ἡ ἔξις τοῦ διατάσσειν τὸν ἠπάτησε. Πέριξ αὐτοῦ δὲν εἶδεν οὔτε ἐπιτελεῖον, οὔτε υπασπιστὴν. Αἱ διαταγαὶ του δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξέλθωσι τῆς λέμβου· τὸ κύμα ἐκράτει αὐτὰς ἐν εἰρήτῃ· Ἐκράτει τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ταμβακοθήκην του. Ἐρριψεν αὐτὴν μετ' ὀργῆς εἰς τὴν θάλασσαν· ἔπεσε δ' ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ κύματος, ὀρμώντος καθ' ἡμῶν. Ἐνόμισες ὅτι προὐκάλει τὴν τρικυμίαν! Τοῦτο ὅμως

δὲν ἤρκει νὰ ἐκφοβίσῃ αὐτὴν. Ὁ ἀξιωματικὸς εἶπεν αἴφνης:

— Ἦ θάλασσα ἐξαγριούται πλειότερον. Μετ' οὐ πολὺ δὲν θὰ δυνάμεθα πλέον νὰ διευθυνόμεθα.

— Ἦρέπει λοιπὸν νὰ ἀπολεσθῶσιν οἱ ἀτυχεῖς ἐκεῖνοι; εἶπεν ὁ Ἀυτοκράτωρ.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ θάνατός μας δὲν θὰ τοὺς σώσει βέβαια.

Ὁ Ναπολέων ἐσίγησεν· ἐγὼ ἔνευσα τῷ ἀξιωματικῷ νὰ υποχωρήσῃ, ὅπως ἐπανακάμφωμεν εἰς τὴν ἀκτὴν. Τότε ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς πρῶρας και ἐβυθίσθη εἰς ἀτελευτήτους συλλογισμοῦς. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ξηρὰν, ἀπεβιβάσθημεν. Ὀλίβων τότε τὴν χεῖρά μου, μοὶ εἶπεν:

— Ἦ γῆ! . . . Ἐννοεῖς; Ἦ γῆ οὐδέποτε σὲ προδίδει· δὲν ἐξογκοῦται· δὲν υποχωρεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ στοατιώτου· εἶναι εὐγενής· σοὶ χορηγεῖ πάντοτε ἐν πεδίον διὰ τὴν νίκην. Ὡ! ἡ γῆ! . . . ἡ γῆ! . . .

Καὶ ἐκρότησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν πόδα μετ' ενθουσιασμοῦ.

Τὴν πρωτὰν ἐμάθομεν ὅτι ἡ κανονιοφόρος ἐσώθη ὑπὸ τῶν πρώτων λέμβων. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔγραψε τότε ἐπιστολὴν, ἣν μοὶ παρεδωκεν· ἀπνυθύνετο πρὸς τὴν Ἰωσηφίαν. Τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ἐνεχείρισα ὁ ἴδιος εἰς τὴν αὐτοκράτειραν, διότι τὴν ἐπιούσαν ἀνεχώρησα. Ἀμα ἀναγνοῦσα αὐτὴν:

— Διήλθετε κακίστην νύκτα, μοὶ εἶπεν.

— Ἰσως, τῇ ἀπήντησα, ὁ Ἀυτοκράτωρ σας τὴν περιγράφει ποιητικῶς.

— Τῷ ὄντι, ἡ ἐπιστολὴ του ὁμοιάζει ποιήματι, εἶπεν ἡ αὐτοκράτειρα. Παρατηρήσατε.

Καὶ μοὶ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν, ἣτις περιεῖχε τὰ ἐξῆς.

· Ἐκ τοῦ λιμένο· της Βουλώνης·

α Ἀγαπητῆ μοι κυρία και σύζυγος·

α Κατὰ τὰς τέσσαρας ἡμέρας, καθ' ἡ

» μένω μακράν σου, διατελώ εις άένναον
 » κίνησιν, ότὲ μὲν πεζός, ότὲ δ' έφιππος,
 » χωρίς νὰ υποστῶ βλάβην τινὰ τῆς υγείας.
 « Ὁ κ. Μαρὲτ μοι ἀνήγγειλε τὴν πρό-
 » θεσίην σου περὶ ἀναχωρήσεως.
 « Ἀπόψε μία τῶν κανονιοφόρων μας εἰν-
 » δύνευσεν ἐκ τινος θεέλλης· ν' ἀπωλεσθῆ-
 » εὐτυχῶς ὁμως ἐσώθη. Τὸ θέαμα υπῆρξε
 » φοβερόν! Κανονοβολισμοί, ἀκτίς πλήρης
 » πυρῶν, θάλασσα ἐξηγριωμένη καὶ ὡς θη-
 » οῖον βρυχωμένη! Ἡ νύξ διήλθεν ἐν τῇ ἀ-
 » γωνίᾳ ἢν ἡσθανόμην, ἄχρις οὐ ἴδω ἀν θά-
 » σωθῶσιν ἢ οὐ οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι. Ἡ ψυ-
 » χή μου εὗρίσκετο μεταξύ αἰωνιότητος,
 « ὠκεανοῦ καὶ νυκτός. Τῇ ὥρᾳ θῆ. τῆς
 » πρῶτας τὸ παν ἦτο γαλήνη. Οἱ δυστυχεῖς
 » γαυταί μου ἐσώθησαν.

« Ὡς οὖν,

« ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐτήρησα. Ἡ αυτο-
 κράτειρα ἠθέλησε νὰ μοι τὴν δωρήσῃ, βλέ-
 πουσα ὅτι μοι ἤρσες τὸ ὕφος τῆς.

Ἴδου, κατ' ἔμε, ὁ λόγος, δι' ὃν ὁ Ναπολέ-
 ων δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἀπόβασιν εἰς Ἀγ-
 γλίαν.

Μετὰ 8 ὅμως ἔτη, ἐπέστῃ ἐν Ἑρσσία
 ὅτι καὶ ἡ γῆ παρέχει προσκόμματα, ισχυρό-
 τερα ἴσως τῶν ἀνεμῶν καὶ τῶν κυμάτων.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ.

Διήγημα.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε πρ. φυλλ.)

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἐτελοῦντο ἐν
 Ρώμῃ τὰ Κρόνια, εορτὴ συστηθεῖσα ὑπὲρ τῶν
 δουλῶν, οἵτινες ἐπὶ ἐνέκα ἡμέρας ἠθύμουν
 ἐλευθέρως, ὡσανεὶ ἦσαν τῆς Ρώμης οἱ κύριοι.
 Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς τελευταίας τῶν εορ-
 τῶν τούτων ἡμέρας, ἐτελοῦντο μεγαλοπρε-
 πεῖς μονομαχίαι, εἰς αἷς ἡ Τερεντία ἔφερε τὴν

κόρην τῆς, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Ὁθωνος.
 Τούτους παρεκολούθησε καὶ ὁ Ὁρτένσιος.
 Ἄμα ἀφιχθέντες εἰς τὴν Ἀγορὰν, ἦν ἔδει νὰ
 διασχίσωσιν, ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸν μέγαν
 ἵππόδρομον, παρετήρησαν μεγάλην συμπλο-
 κὴν τεχνηέντως ὑποκινήθεισαν. Ἐν τῇ ταρ-
 χῇ, προσωπιδοφόρος τις, ἀρπάσας τὴν Τουλ-
 λίαν, ἀπήγαγεν αὐτὴν φεύγων τὸ πλήθος. Ὁ
 Ὁρτένσιος ἔσπευσεν ὅπως ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ
 ἀπαγωγέως καὶ σώσῃ τὴν ἀπαγομένην, ἀλλ'
 ἐπτά δούλοι ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ καὶ μόλις
 ἠδυνήθη νὰ διαφυγῇ τῶν χειρῶν τῶν κατόπιν
 ἥρωικῶν προσπαθειῶν. Ὁ Ὁθων δὲν ἀπέδει-
 ξεν οὔτε τρόμον, οὔτε ἐκπληξιν ἐπὶ τῷ συμ-
 βάματι. Εἰπὼν δὲ ὅτι θὰ σπεύσῃ πρὸς εὔρε-
 σιν ὄπλων, ὤχετο ἀπιών.

Ὁ ἀπαγωγεὺς ἐν τούτοις μόλις εἶχεν ἀ-
 πομακρυνθῆ κατὰ 40 βήματα, ὅτε ἄγνωστός
 τις ἔστη ἐνώπιόν του, καὶ διαπεράσας διαμ-
 παξ διὰ ξίφους τὸ στῆθός του, ἔλαβε τὴν
 Τουλλίαν, καὶ τοῖμουςαν παρέδωκεν αὐτὴν
 τῷ Ὁρτενσίῳ καὶ τῇ Τερεντία.

Ἄμα συνῆλθεν ἡ τοῦ Κικέρωνος κόρη, ἡ-
 ρώτησε τίνοι ὤφειλε τὴν σωτηρίαν τῆς· ἀλλ'
 οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τὴν πληροφορήσῃ. Ἐπό-
 θει σωτὴρ τῆς ν' ἀπεδεικνύετο ὁ Λέντουλος.
 ἀλλὰ τὴν ἰδέαν ταύτην δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκ-
 στομίση.

Τῷ ὄντι, ὁ Λέντουλος εἶχε φρονέσει τὸν δού-
 λον ὅστις ἀπήγαγε τὴν Τουλλίαν. Ἡ Γερου-
 σία εἶχε πέμψει πρὸ τινῶν ἡμερῶν αὐτὸν
 μακρὰν τῆς Ρώμης μὲ σπουδαίαν ἐντολήν.
 Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς υπη-
 ρεσίας ταύτης· μαθὼν δὲ ὅτι ἡ Τουλλία με-
 τέβη εἰς τὸν ἵππόδρομον, ἔσπευσε πρὸς συ-
 νάντησίν τῆς, διακχιόμενος ὑπὸ τοῦ πόθου
 νὰ ἐπανίδῃ αὐτὴν πρῶτον καὶ εἶτα νὰ μετα-
 βῆ εἰς τὴν Γερουσίαν, ὅπως δώσῃ λόγον τῶν
 ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένων. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤ-
 θελε νὰ φανῇ εἰς τὸν λαὸν πρὶν ἢ παρουσια-
 σθῆ εἰς τὴν Γερουσίαν, μετῃφιέσθη οὕτως,

ὥστε νὰ καθίσταται πάντῃ ἀγνώριστος.

Φήμη διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν ὅτι ἀπελεύ-
 θερός τις τοῦ Κικέρωνος, ἐρασθεὶς πρὸ πολ-
 λου τῆς Τουλλίας, διατελῶν δὲ εἰς κατάστα-
 σιν μέθης κατὰ τὴν μνησθεῖσαν ἐσπέραν, ἡ-
 θέλησε ν' ἀρπάσῃ αὐτὴν μετ' ἄλλων συντρό-
 φων του. Οἱ πλείστοι ὅμως ὑπεψιθύριζον ὅτι
 οἱ δούλοι ἀνῆρπασαν αὐτὴν τῇ διαταγῇ τοῦ
 Ὁθωνος.

Ὁ πατήρ τῆς, ἅμα εἶδεν αὐτὴν, τὴν ἐνηγ-
 καλίσθη τρυφερῶς, μέγα ἀγχαλλόμενος ἐπὶ
 τῇ σωτηρίᾳ τῆς· πάντες δὲ ἐπειρῶντο
 νὰ μαντεύσωσι τίς ἦν ὁ ἐλευθερωτής τῆς.
 Ὁ Ὁθων, προσελθὼν πάραυτα καὶ αὐτὸς, ἐ-
 δείκνυσεν ὅτι μεγάλως ἐζηλοτύπει τὴν δόξαν
 τοῦ σωτήρος τῆς Τουλλίας, ὅταν ἡ Τουλλία
 μετὰ ψυχροῦ μειδιάματος εἶπεν αὐτῷ:

— Τὴν δόξαν ταύτην βεβαίως τὴν ποθεῖ-
 τε, ἀλλ' αὕτη ἀνήκει τῷ γενναίῳ ἐκείνῳ ὁ-
 στίς ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὑπὲρ
 ἐμοῦ κίνδυνον τοιοῦτον. Ἐν τῇ περιστάσει
 ταύτῃ ὑμεῖς ἀνεπτύξετε ἱκανὴν μόνον φρό-
 νησιν, ὑπαγορεύσατε ὑμῖν τὴν φυγὴν.

Ὁ Ὁθων, συναίσθανθεὶς τὸ βαρὺ τῆς προ-
 σβολῆς, ἀπῆλθε τεταραγμένος, καὶ δὲν ἐφά-
 νη πλέον ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ
 Κικέρωνος. Ἐδιπλασίασεν ὁμως ἔκτοτε τὴν
 πρὸς τὸν Κικέρωνα φιλίαν του, καὶ τοσοῦ-
 τον ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνήργησεν, ὥστε κατάρθωσεν
 νὰ τὸν ἀναδείξῃ Γερουσιαστήν. Ὁ Κικέρων,
 φίλος, ὡς πάντες οἱ μεγάλοι ἄνδρες, τῆς δό-
 ξης, ἐπειράθη νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ τοῦ Ὁθωνος
 τὴν Τουλλίαν, ὅπως οὕτως ἀνταμείψῃ τὸν
 Ὁθωνα διὰ τὴν θέσιν τοῦ Γερουσιαστοῦ. Δὲν
 ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ τὸ παράπαν, διότι
 ἡ ἐξάδελφος τῆς Τουλλίας Κουϊντίνα, δὲν ἔ-
 πικρε διενεργοῦσα τὸ ἐναντίον. Αὕτη, ἔχουσα
 συμφέρον νὰ τηρῆ ἀχμαίαν τὴν ζηλοτυπίαν
 τοῦ Ὁθωνος κατὰ τοῦ Ὁρτενσίου, καὶ με-
 γάλως ποθοῦσα νὰ δώσῃ τρανήν ἀπόδειξιν
 τῆς πρὸς τὸν Ὁρτένσιον συμπαθείας τῆς

Τουλλίας, ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ
 συνοδεύσῃ οὗτος τὴν Τουλλίαν εἰς τὴν οἰκί-
 αν τῆς, εἰδοποίησε περὶ τούτου τὸν Ὁθωνα,
 ὅπως πείσῃ αὐτὸν περὶ τῆς ἐνοχῆς τῆς. Ὁ
 Ὁθων, πυρποληθεὶς ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας, πα-
 ρεφύλαξεν αὐτοῦς καθ' ὁδόν, καὶ ἐπιτεθεὶς
 κατὰ τοῦ Ὁρτενσίου, ἐπλήγωσεν αὐτὸν ἐπι-
 κινδύνως ἐν τῷ στήθει, εἶτα δὲ, ἰππεύσας,
 ἐπανέκαμψε ταχέως εἰς Ρώμην. Ὁ Ὁρτέν-
 σιος ἐν τούτοις, νοσηλευθεὶς, ἠδυνήθη νὰ θε-
 ραπευθῆ μετ' ὀλίγον.

Ἡ Κουϊντίνα, πληροφορηθεῖσα τὸ συμβῆν
 παρὰ τοῦ Ὁθωνος, ἐνόμισεν ὅτι ἐπέστῃ ἡδὴ
 ἡ ὥρα νὰ ἀποκαλύψῃ αὐτῷ τὸν ἔρωτά τῆς.
 Ὁ ζάπλουτος ὅμως πατρίκιος περιεφρόνησε
 διὰ τοῦ γέλωτος τὰς ἐρωτικὰς τῆς προτά-
 σεις. Τὸν τεύθεν ἡ Κουϊντίνα ἡσθένησεν ἐ-
 πικινδύνως καὶ καταστασα ετοιμοθάνατος,
 ὠμολόγησε τὸ ἐγκλημα τῆς. Ὁ Ὁθων τόσῳ
 ἐλυπήθη ἐπὶ τούτῳ, τόσῳ ἡσθάνθη συνειδό-
 τος τύψιν, ὥστε κατέλιπε τὴν Ρώμην, ἀπω-
 λέσας πᾶσαν ἐλπίδα.

Τοιουτοτρόπως ἡ Τουλλία ἐν μίᾳ καὶ τῇ
 αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀπῆλλάγη τῆς τε κακοδούλου
 φίλης καὶ τοῦ ἀναξίου ἐραστοῦ. Μετὰ λύπης
 ὅμως ἤκουσε παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς ὅτι ὤφει-
 λε νὰ νυμφευθῆ τὸν Πίσωνα, ὃν τὸ ἐπίταμ-
 προν γένος, τὰ ἄπειρα πλοῦτη καὶ ἡ ὑπόλη-
 ψις ἦν ἔχαιρεν ἐν Ρώμῃ, καθίστων ἄξιον
 προτιμήσεως, καὶ τοῖς ἦν ἀγρίου χαρακτήρος
 καὶ ψυχῆς μοχθηρᾶς.

Ὁ Λέντουλος πρὸ μῆνός εἶχε σταλῆ εἰς
 τὸν Πόντον, ὅτε ἡ Τουλλία, πιεζομένη ὑπὸ
 τοῦ πατρὸς τῆς, ἐδέχθη τὴν χεῖρα τοῦ Πί-
 σωνος. Ἡ θυσία αὕτη ὑπεχρέου αὐτὴν νὰ
 διακόψῃ πᾶσαν πλέον μετὰ τοῦ Λεντούλου
 σχέσιν. Διὰ τοῦτο παρήγγειλε τῇ Τουλλίᾳ
 νὰ πυροπολήσῃ πᾶσαν ἐπιστολὴν αὐτοῦ ἐκ
 Πόντου προερχομένην, πρὶν ἢ τῇ τὴν παρα-
 δώσῃ. Ἡ φίλη τῆς Κορνηλία ἐπήνευ τὴν συμ-
 περιφορὰν τῆς. Εἶχε δὲ κατ' αὐτὰς νυμφευ-

θῆ καὶ αὕτη τὸν Φλαμίνιον, υἷὸν πλουσίου Γερουσιαστοῦ, ὅστις ἠγάπα αὐτὴν θερμῶς, καὶ κατέστη ευτυχής. Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ κληθῆ καὶ ἡ Τουλλία τοιαύτη, διότι ἡ αὐστηρὰ τοῦ Πίσωνος φύσις, ἀφιερωμένη εἰς τὰς σοβαρὰς ὑποθέσεις, καὶ οὐχὶ εἰς τοῦ ἔρωτος τὰς ἠδύτητας, δὲν παρῆχε τῇ Τουλλίᾳ τὰ αγαθὰ, ἅπερ ἐκ τοῦ γάμου καὶ τῆς οικιακῆς εὐδαιμονίας αὕτη προσεδόκα. Ὅπως δὲ ποτε ὅμως, ἀνατραφεῖσα τόσω καλῶς, καὶ τόσω καλῶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς ποδηγετηθεῖσα εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐγίνωσκε νὰ ὑποφέρῃ τὰ πάντα καὶ νὰ σιγα, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ τῆς, βλέπων αὐτὴν γαλήνιον καὶ ευχαριστημένην, ἐξελάμβανεν αὐτὴν ὡς ευτυχῆ. Ὁ Ὀρτένσιος ἐπεσκεπτετο συνεχῶς αὐτὴν, παρρησιῶν δὲ ὅτι κάποτε υπέκρυπτε θλίψιν, ἠρώτα τὴν αἰτίαν, ἀλλ' αὕτη ἐδικαιολόγει ἄλλως αὐτὴν, μηδαμῶς ποτε ἐξηγουμένη. Δὲν ὠκνησεν ὅμως ὁ Ὀρτένσιος νὰ νοήσῃ ὅτι αἰτία τῆς θλίψεως τῆς ἦν ὁ Πίσων.

Ἄμα δὲ τοῦτο ἐξεφράσθη, ἐξεδιώχθη διὰ τοῦτο ἐκ τῆς οἰκίας ὑπὸ τοῦ Πίσωνος τῆ παρρησιῶν τῆς Τουλλίης.

Ὁ Πίσων ἐν τούτοις πασαν ἀθῶαν τῆς Τουλλίης πράξιν ἐχαρρακτήριζεν ὡς ἐγκλημα. Ἄν ἐφέρετο ὀλίγον ἐλευθερίως, τὴν ἀπεκάλει παρρησιωμένην· ἂν ἐδείκνυτο τρυφερά, τὴν ἐλεγεν εὐαπάτητον· ὅταν δὲ ἔβλεπεν αὐτὴν θωπεύουσαν αὐτὸν, ἐξέφραζεν ἀμφιβολίας περὶ τῆς πρὸς αὐτὸν πίστεώς τῆς. Ἐνίοτε κατηνύαζε τὴν θρησιωδίαν τοῦ ἡ Τουλλίᾳ διευγενῶν τρόπων καὶ τρυφερότητος, ἀλλὰ τοῦτο διήρκει ὀλίγας μόνον ἡμέρας, διότι αἴφνης ὁ Πίσων ἐπανήρχετο εἰς τὰς πρώτας ὑπονοίας καὶ προσβολάς.

Ἡ Ἰουλίᾳ ἐξηκολούθει ἀγαπῶσα θερμῶς τὴν Τουλλίαν καὶ ἐπισκεπτομένη αὐτήν. Ἡμέραν τινα, καθ' ἣν εὗρεν αὐτὴν τεθλιμμένην συνεπέα τῆς κακῆς πρὸς αὐτὴν συμπεριφορᾶς

τοῦ συζύγου τῆς, συνεβούλευσεν αὐτὴν νὰ ἐμιλήσῃ περὶ τούτου τῷ πατρὶ τῆς. Ἡ Τουλλία ὅμως ἀπέρριψε τὴν πρότασιν, εἰπούσα:

— Ἡ σιγὴ μοὶ ἐπιβάλλεται ὡς καθήκον, φίλη μου. Ταύτην οὐδέποτε θὰ παραβιάσω. Ἐὰν καταστήσω γνωστὴν τὴν πρὸς με ἀγρίαν συμπεριφορὰν τοῦ Πίσωνος, θὰ ἐλαττώσω τὴν ὑπόληψιν, ἣν ὁ σύζυγός μου χαίρει ἐν Ρώμῃ. Προτιμῶ ν' ἀποθάνω ἐκ θλίψεως. Οὐδέποτε δὲ θὰ ἀγαπήσω ἐκείνον, ὅστις ἤθελε ποιῆσαι γνωστὸν τὸν χαρρακτήρα τοῦ συζύγου μου, διότι τοῦτο ἀντὶ νὰ ὠρλήσῃ ἐμὲ, θέλει μᾶλλον ἀτιμάσει καὶ ζημιώσει ἐκείνον, ὅστις εἶναι ἐν ἕτερον ἐγώ.

Ὅποιον παράδειγμα ἀρετῆς καὶ ἀταπαρνήσεως εἰδωλολάτριστος κόρης, δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ μεγάλως εἰς τὰς σημερινὰς συζύγους, τὰς καυχόμενας ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸν χριστιανισμόν!

Πρὸ πέντε μηνῶν ἡ Τουλλία υπέφερε τὰ μύρια, ὁπότεν ἐφθασεν εἰς Ρώμην ὁ Λέντουλος. Περιττὸν εἶναι νὰ περιγράψωμεν τὴν λύπην ἣν οὗτος ἠσθάνθη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ γάμου τῆς Τουλλίης. Διὰ τίνα λόγον οὗτος οὐδέποτε ἀπεκάλυψε τῇ Τουλλίᾳ ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ διασωσας αὐτὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀπαγωγέως κατὰ τὴν τελευταίαν ἐσπέραν τῶν Κρονίων, ἄδηλον καθίσταται ἡμῖν. Ἄν ἐκ μετριοπροσύνης ἐπραξε τοῦτο, ὠρονοῦμεν ὅτι κακῶς ἐπραξε, διότι ἡ τῶς μεγάλη μετριοπροσύνη δὲν ἔχει σκοπὸν καὶ πολλάκις καθίσταται γελοία.

Μὴ δυνάμενος ὁ ἀτυχῆς Λέντουλος νὰ παρηγορηθῆ τῆς ἰδέας τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὴν Τουλλίαν, μετέβη ἡμέραν τινα πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ἔνθα, ὡς ἔμαθεν, αὕτη εὗρίσκετο, καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. Δὲν ἐσκόπει νὰ θρησιωθεῖ ἐπ' αὐτῆς, γινώσκων ἐκ τοῦ προτέρου πόσον αὕτη ἦτον ἐνάρητος. Διὰ τοῦτο δὲν ἐλάλησεν αὐτῇ περὶ ἔρωτος, οὐδ' ἐξεφράσθη ποτε ἐνώπιόν τῆς κατὰ τοῦ

συζύγου τῆς. Οὕτως ἡ Τουλλία ἐξηκολούθησε νὰ διατελῆ εἰς σχέσιν μετὰ τοῦ Λέντουλου ἄνευ ὑπονοίων καὶ ἄνευ τύψεως συνειδήτους.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ τοῦ Πομπηίου ἥττα ἠνάγκασε τὸν Κικέρωνα νὰ μὲνῃ ἐν τῇ ἐπαύλει του διαρκῶς, καθόσον ἐκεῖ ἦτο ἀσφαλέστερος ἢ ἐν Ρώμῃ. Ἐκεῖ ἔγραψε τὰ φιλοσοφικά του συγγράμματα, ἀπερ ἀπηθανάτισαν τ' ὄνομά του. Τὰ συγγράμματα ταῦτα ἔγραψεν, ὅπως δι' αὐτῶν διαμορφωθῆ ἡ ψυχὴ τοῦ υἱοῦ του, οὗ εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴν ἀνατροπὴν τῷ φίλῳ του Κρατίππῳ, Ἕλλησι φιλοσόφῳ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἡ Τουλλία συχνάκις μετέβαινε εἰς τὴν πατρικὴν ἐπαυλιν, ὅπως παρηγορῆ τὸν πατέρα τῆς ἐπὶ ταῖς πολιτικαῖς τῆς τύχης καταδρομαῖς καὶ ἐπὶ τῇ ἐπαπειλουμένῃ ἀνακηρύξει τῆς δημοκρατίας. Ὁ Λέντουλος ἐπίσης μετέβαινε πρὸς τὸν Κικέρωνα, ὅπως συναντᾷ τὴν Τουλλίαν, ἥτις, ἐὰν δὲν ἔβλεπεν αὐτὸν, ἐμεγαλῶναι ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἤρξατο ἀμφιβάλλουσα περὶ τῆς σταθερότητος τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἀποφασίσασα νὰ καταθέσῃ τάχιστα τοὺς πρώτους σπινθηρας πυρὸς ἀπειλοῦντος νὰ πυρπολήσῃ αὐτὴν, ἡ κάλλιον εἰπεῖν νὰ τιμωρῆσῃ ἐγκλημα, ὅπερ ἠτοιμάζετο ἄκουσα νὰ διαπραχθῆ, ἡμέραν τινα εἶπε τὰ ἑξῆς τῇ Ἰουλίᾳ.

— Ἴσως μὲ καταδικάσης· ἀλλ' ἔσο βεβαία ὅτι εἶμαι ὀλιγώτερον ἐνοχος ἀφ' ὅ,τι νομίζης. Τὸν Λέντουλον ἐθεώρησα ὡς τὸν ἀριστον τῶν φίλων· ἠνέωξα πρὸς αὐτὸν τὴν καρδίαν μου καὶ πάντοτε ἐτερόπῃ βλέπουσα αὐτόν. Πόσον εἶναι ἐπικίνδυνον, ὡ Ἰουλίᾳ, τὸ νὰ παρηγορῶμεθα ἐν ταῖς δυστυχίαις μας ὑπὸ ἀνδρὸς ἐμπνέοντος ἡμῖν, χάρις τοῖς πολλοῖς αὐτοῦ προτερήμασι, πασαν ἐμπιστοσύνην! Ἡ ἀρετὴ του εἶναι τοῦ ἔρωτος ἡ πηγή. Τούτου ἠράσθη! Ὁμοίότης ἡθῶν ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς φιλίας μας, ἀλλὰ φιλί-

ας καταστάσης τόσω στενῆς, ὥστε πλέον δὲν εἶναι τοιαύτη. Ἡ ἰδέα ὅτι οὗτος μ' ἔσωσε κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν Κρονίων, ἐπεβεβαιώθη. Οὕτως ἠύξησεν ἡ πρὸς αὐτὸν συμπάθειά μου, ὡ Ἰουλίᾳ, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε φοβοῦμαι. Ἀλλὰ . . . ἔσο βεβαία περὶ τούτου, οὐδέποτε θὰ προβῶ εἰς διάθημα ἀνάξιον τῆς κόρης τοῦ Κικέρωνος.

Ὅταν ἡ Τουλλία παρετήρει τὸν Λέντουλον κατὰ πρόσωπον, δυσκόλως κατάρθου νὰ κρύπτῃ τὸ πάθος τῆς. Ἐνίοτε ἠσθάνετο μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὰ μύχια αἰσθημάτων τῆς, ἀλλ' ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸ πράξῃ, ἡ φρόνησις ἐπικρατοῦσα, παρεκώλυεν αὐτήν. Ἐπὶ τέλους ὁ Λέντουλος ἐκ τῶν διακεκομμένων αὐτῆς καὶ ακουσίῳ φράσεων, ἐνόησεν ὅ,τι ἐκείνη ἐπειράτο νὰ κρύψῃ. Ἐσέβετο ὅμως αὐτὴν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδέποτε ἐπειράθη νὰ ἀναγκάσῃ αὐτὴν εἰς ἐκμυστήρευσιν. Διετέλει δὲ ὁ Λέντουλος σύννους πάντοτε καὶ περίλυπος, ἐνῶ ἡ Τουλλία κατέστη ἰσχυρή, διότι ἐκ τῆς λύπης δὲν ἠσθάνετο ὄρεξιν καὶ πολλάκις ἔμενεν ἄσιτος.

Ἡ Ἰουλίᾳ, ἥτις ἐπεσκεπτετο αὐτὴν τακτικῶς, ἐπέπληττεν αὐτήν, λέγουσα αὕτη ὅτι οὕτως ἐβάδιζε πρὸς τὸ μνήμα, καὶ ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον ἐὰν κατέπνιγε τὸ πάθος τῆς πρὶν ἢ αὐτὸ τὴν καταβάλλῃ. Μνησθεῖσα τότε ἡ Τουλλία τῶν περὶ ἀρετῆς διδασκῶν τοῦ πατρὸς τῆς, ἀπεφασίσε νὰ νικήσῃ τὸ πάθος τῆς. Καὶ δὴ τὸ ἐπραξεν!

Ὁ Λέντουλος ἐσπέραν τινα εὗρε τὴν Τουλλίαν μόνην ἐν τῷ κήπῳ τῆς ἐπαύλειος· ἐπλησίασε δ' αὐτὴν ὅπως τὴν χαιρετήσῃ. Αὕτη περιλύπως παρετήρει τὸν Ἥλιον, ὅστις ἔδιδε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μεγαλοπρεπῶς. Δις ἐκάλεσε διὰ τοῦ ὀνόματός τῆς τὴν Τουλλίαν, ἥτις μετὰ δυσκολίας ἐστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα κατὰ τὴν δευτέραν ἐπικλήσιν.

— Κυρία, τῇ εἶπεν ὁ Λέντουλος, δὲν φρίνεσθε οἷα χθῆς. Διατί ἀρά γε; Μήπως

ἐπραξά τι κακόν; Ἄχ! Τουλλία μου! Ἐνῶ ἐγὼ τόσον σας ἀγαπῶ. . .

— Ναί, Λέντουλε, καγὼ σας ἀγαπῶ· ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἀνήκει τῷ Πίσωνι. Γινώσκουσα λοιπὸν τὸ καθήκόν μου, δὲν θὰ σας ἀγαπῶ πλέον. Προσπαθήσατε καὶ ὑμεῖς νὰ καταπνίξητε τὸ πάθος σας. Ἐγὼ τοῦτο τὸ ἐπέτυχον ἤδη. Ἐφεξῆς δὲ θὰ φέρουμαι πρὸς ὑμᾶς ὡς πρὸς ξένον.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ Τουλλία ἀπεχώρησεν, ἐγκαταλιποῦσα τὸν Λέντουλον ἐν ροβερά ἀπελπισία. Οὗτος ἔσπευσεν εἰς Ρώμην, καὶ συνδισκέθη μετὰ τῆς Κορνηλίας, ἣτις ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς ἀξιεπαίνου συμπεριφοράς τῆς Τουλλίας καὶ κατὰ τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀδελφοῦ της, υποθάλλοντος παράνομον ἐρωτῶν.

Ἐπειράθη πολλάκις ἕκτοτε νὰ ἐπισκεθῆ τὴν Τουλλίαν εἰς τὴν πατρικὴν της ἐπαυλιν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐγένετο δεκτός. Τῇ ἔγραψε τότε. Τὰς ἐπιστολάς του ὅμως τῷ ἐπέστρεψε κεκλεισμέναις ἡ Τουλλία. Ἀποκαμῶν ὄθεν νὰ καταδιώκῃ ἀρετὴν τόσω ἐδοκίμην καὶ σταθεράν, ἀνεχώρησεν ἐκ Ρώμης.

Ἡ Τουλλία ἀπώλεσε μετ' οὐ πολὺ τὸν σύζυγόν της. Ὁ Λέντουλος, τοῦτο μαθὼν, ἔσπευσεν εἰς Ρώμην καὶ τῇ ἐπρότεινε γάμον· ἀλλ' αὕτη τῷ ἀπήντησεν:

— Ὅχι, Λέντουλε, δὲν συγκατατίθεμαι νὰ σᾶς νυμφευθῶ. Ἄν ἤμην ὀλιγώτερον εὐαίσθητος καὶ ὀλιγώτερον τρυφερά, ἴσως ἐδεχόμην τὴν πρότασίν σας. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἄλλοτε τόσω θερμῶς ἐπιδιωχθέντος, πιθκνὸν νὰ σας φανῆ γλυκὺ τι καὶ εὐάρεστον κατ' ἀρχάς· ἀλλ' ἡ γλυκύτης αὕτη οὐκ ἔσται διαρκής. Ὅ,τι νυν θεωρεῖτε ὡς ἐπιθυμητὸν, πιθκνὸν αὖριον νὰ καταστῆ ἀφορμὴ θλίψεων δι' ὑμᾶς. Ἄλλως φρονεῖ ὁ ἐραστής καὶ ἄλλως ὁ σύζυγος. Γινώσκετε καλῶς ὅτι σας ἠγάπων θερμῶς, ἀκριβῶς ὅτε ἀνήκον εἰς ἄλλον. Τοῦτο θὰ σᾶς καταστήσῃ ζηλότυπον μετ' ὀλι-

γον. Σκεπτόμενος ὅτι ὑπῆρξα τοιαύτη πρὸς τὸν σύζυγόν μου, θὰ νομίσητε ὅτι καὶ πρὸς ὑμᾶς τοιαύτη θὰ ὑπάρξω. Θὰ ζήσητε τότε μετ' ἐμοῦ ἐν ἄκρα ἀνησυχία. Ἡ ζηλοτυπία καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἀδίκους, διότι χρωματίζει ἄλλως τὰ πράγματα ἀφ' ὅ,τι αὐτὰ πραγματικῶς εἶναι. Λέντουλε, ἄφες με ἤσυχον. Δὲν θὰ συγκατανεύσω ποτὲ νὰ σας νυμφευθῶ.

Ὁ Λέντουλος δὲν ἠδύνατο ν' ἀντικρούσῃ τὰς ὁρθὰς τῆς Τουλλίας σκέψεις. Διὸ ὑπέκυψεν εἰς τὸ πεπρωμένον του· ἐζήτησε μόνον παρ' αὐτῆς νὰ τὴν ἐπανίδῃ. Αὕτη συγκατετέθη.

Ἐκτοτε ἔζησαν ἀμφότεροι ὡς ἀπλοὶ φίλοι, χωρὶς οὐδεμίαν λέξιν ἐρωτικὴν νὰ προσφέρωσι πλέον.

Ἡ τῆς Τουλλίας ἀρετὴ δίδει ἡμῖν ἔννοιάν τιναν τῆς ἀρετῆς τοῦ Κικέρωνος. Ὁ Κικέρων ἐδίδαξεν αὐτὴν πῶς ἡ γυνὴ δέον νὰ σέβηται ἑαυτήν. Ἡ πρὸς τὸν Λέντουλον συμπεριφορὰ της, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Τουλλία ἄριστα ἐπωφελήθη τῆς πατρικῆς διδασκαλίας.

Ἐχει ἡ σημερινὴ ἐποχὴ πολλὰς Τουλλίας· νὰ ἐπιδείξῃ; Λυπούμεθα ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν καταφατικῶς. . .

Ο ΚΑΠΝΟΣ.

Μεταξὺ τῶν προϊόντων, οἱ ὃν ὁ νέος κόσμος ἐπλούτισε τὸν παλαιόν, συγκαταλέγεται καὶ ὁ καπνός.

Οἱ ἐρευνησαντες τὰ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀρχαιολογίας, διαβεβαιοῦσιν ὅτι, ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Μισισσιππῆ, ἦτο γνωστὴ 500 τοῦλάχιστον ἔτη πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ρηθείσης χώρας.

Ὁ Καρτιέ εὔρε τὸν καπνὸν ἐν χρῆσει ὄντα εἰς τὸν Καναδᾶ τῷ 1554, ὁ δὲ

Κορτέζ εἰς Μεξικὸν τῷ 1518. Ὁ Κολόμβος διηγεῖται ὅτι, δύο τῶν ναυτῶν του, ἀποδοσασθέντες ἐν Κούβα τῷ 1493, παρετήρησαν ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἐρρόφων διὰ σύριγγος καπνὸν ἀρωματώδους φυτοῦ, καλουμένου ὑπ' αὐτῶν Tobacco (α).

Ὁ καπνός εἰσήχθη ἐν Εὐρώπῃ τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1518 ὑπὸ τοῦ Κορτέζ, ὅστις ἐπεμφε καὶ σπέρματα πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας Κάρολον τὸν Ε'. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ καπνός εἰσήχθη κατὰ τὸ 1585 ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Δρέικ· ἐν Γαλλίᾳ δὲ τῷ 1588 ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Ἀνδρέου Thevet.

Κατὰ τὸ 1560 ὁ Ἰωάννης Nicot, πρεσβευτῆς τῆς Γαλλίας ἐν Πορτογαλλία, καλλιεργῶν ἐν τῷ κήπῳ του τὸν καπνὸν, ἐπεμφε τοιοῦτον πρὸς τὴν Αἰκατερινὴν τῶν Μεδίκων, ἣτις, θαυμάσασα τὰς πολλὰς τοῦ φυτοῦ ιδιότητας, ἰδίως δὲ κολλακευθεῖσα ὑπὸ τῆς ἰδέας του νὰ κληθῆ αὐτὸ οἰὰ τοῦ ὀνόματός της, ἐνεθάρρυνε τὴν γρῆσιν τοῦ καπνοῦ. Κατὰ φυ-

(α) Ὁ Murgues λέγει ὅτι ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν τῆς νήσου Ἄιτης ὁ καπνός ἐκαλεῖτο Cohoba, ἡ δὲ καπνοσύριγγος Tobacco, καὶ ὅτι, ἐκ συγχύσεως, τὸ ὄνομα τῆς καπνοσύριγγος ἐδόθη εἰς τὸ φυτόν. Ἐν τούτοις ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ὑπὸ τῶν πλείστων τῆς Ἀμερικῆς ἰθαγενῶν τὸ φυτόν ἐκαλεῖτο Iobaco. Ὑπάρχουσι καὶ τινες διίσχυριζόμενοι ὅτι ὁ καπνός ὀνομάσθη οὕτως ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐκ τῆς νήσου Iobago (μίας τῶν Ἀντιλλῶν), εἰς ἣν κατὰ πρῶτον παρετηρήθη, καὶ ἐξ ἧς ὁ ναύαρχος Φρ. Δρέικ ἐκόμισεν αὐτὸν εἰς Ἀγγλίαν τῷ 1585.

Πολλὰ τοῦ τῆς Ἀμερικῆς καλεῖται ὁ καπνός καὶ petun.

σικὸν λόγον οἱ πολλοὶ κόλακες αὐτῆς, πρὸς ἀπόδειξιν ἀφοσιώσεως, οὐ μόνον εὔρισκον τὸν καπνὸν ὀφελιμώτατον, ἀλλὰ καὶ ἐκίλουν αὐτὸν Medicia καὶ συνεβούλευον τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, καὶ τοι ἡ χρῆσις του ἐγενικεύθη ἐν Εὐρώπῃ τῇ προσπαθείᾳ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, ὄνομα ἐδόθη αὐτῷ, ὑπὸ μὲν τῶν πολλῶν τὸ τῆς γενετῆρας, ὑπὸ δὲ τῆς επιστήμης τὸ τοῦ Νικότ, τοῦ συστησαντος αὐτὸ εἰς τὴν Αἰκατερίνην.

Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ὁ καπνός ἐχρησιμοποιεῖτο μόνον ὡς φάρμακον, μασώμενος ἢ λαμβανόμενος εἰς κόπιν. Ἐν τοιαύτῃ μορφῇ διετάχθη ὑπὸ τῶν ἰατρῶν εἰς τὸν Κάρολον Θ' τῆς Γαλλίας, ὅστις ἔπασχε συνεχῶς ὑπὸ κεφαλαλγίας. Φαινόμενον ὄντως παράδοξον! Το ἀηδὲς τοῦτο φάρμακον μετεβλήθη αἰρῆς εἰς ἀντικείμενον πολυτελείας, διαδοθὲν μετὰ πρωτοφανοῦς ταχύτητος καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν! (α).

Αἱ γυναῖκες ἐπι πολὺ ἀντέστησαν εἰς τὴν τοῦ καπνοῦ διάδοσιν, ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ταρβάκου, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Βολταίρου, θεωρεῖτο ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀσχημία.

(α) Εἰς τὸ περὶ Ἀμερικῆς σύγγραμμα τοῦ Ἰσπανοῦ Ὁβιέδου, μεταφρασθὲν καὶ δημοσιευθὲν γαλλιστῆ ἐν Παρισίοις τῷ 1556, ἀναφέρεται ὅτι τινὲς τῶν ἰθαγενῶν τοῦ νέου κόσμου μετεχειρίζοντο τὸν ταρβάκον (ἐπερζάριζαν). Πιθκνώτερον ἄρα νομίζομεν ὅτι οἱ Γάλλοι ἀπεμιμήθησαν μαλλον τοὺς Ἀμερικανούς ἰθαγενεῖς ἢ τὸν βασιλέα τῶν Κάρολων. Ἡ κόλακεία ἴσως συνέτεινε μόνον εἰς τὸ νὰ διαδοθῆ ταχέως ἡ ἕξις αὕτη, ἣτις εὐτυχῶς ὁσημέραι ἐκλείπει.

Ἐν Ἀγγλία τὸ καπνίζεῖν ἐγενικεύθη περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΣΤ'. αἰῶνος, εἰσαχθὲν ὑπὸ τοῦ διασήμου θαλασσοπόρου Κουίερη, ὅστις, ἐπανακάμπτων ἐξ Ἀμερικῆς, ἐλόμισε καπνοσύριγγα, καὶ κατέπεισε τὴν Βασίλισσαν Ἐλισάβετ νὰ καπνίσῃ δι' αὐτῆς.

Οὕτως ἡ καλλιέργεια καὶ ὑπὸ διαφόρους μορφὰς χρήσις τοῦ καπνοῦ, ὑποστηρίζομενη καὶ ὑπὸ πολλῶν μοναρχῶν, οἰοῖτο ἀπὸ χώρας εἰς χώραν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ἣν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταστείλωσιν οὔτε αἱ ἐνέργειαι Ἰακώβου τοῦ Α'. οὔτε αἱ ὄντως δρακόντιοι ἀπαγορευτικαὶ διαταγαὶ τοῦ μεγάλου Δουκὸς τῆς Ρωσίας Μιχαὴλ Φιδέροβιτς, τοῦ Σάχου τῆς Περσίας Σάχ-Σόφη, καὶ τοῦ Σουλτάνου Ἀμουρατ τοῦ Δ'. οὔτε οἱ ἀφορισμοὶ τοῦ Πάππα Οὐρβανοῦ τοῦ Η'.

Καὶ αὐτὰ τὰ Σινικὰ τεῖχη ἀπεδείχθησαν ἀνίκανα νὰ ἐμποδίσωσι τὴν εἰς τὸ οὐράνιον Κράτος εἰσαγωγὴν τοῦ καπνοῦ, οὗ τινος ἡ χρῆσις, ἅπαξ γνωστὴ γενομένη, ἀπέβη ἐθιμον τοῦ τόπου, ὡς ἂν ἦτο συνήθεια πατροπαράδοτος.

Ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἡ τοῦ καπνοῦ κατανάλωσις ὑῤῃσεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ταχέως κυβερνήσεις τινες ἐσκέφθησαν νὰ δημιουργήσωσι νέους πόρους, φορολογησάμενοι αὐτήν. Πρώτη ἐπραξε τοῦτο ἡ Γαλλία, ἣτις ἐφορολόγησε τὸν καπνὸν ἀπὸ τοῦ 1624. Ὁμοίως πρώτη ἡ Γαλλία εἰτήγαγε τὸ μονοπώλιον τοῦ καπνοῦ κατὰ τὸ 1674, ὅπερ κατόπιν, καταργηθὲν, ἐπανελήφθη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Α'. κατὰ τὸ 1810.

Πολλοὶ διατείνονται ὅτι ἡ ἐπιβάρυνσις διὰ φόρου ἐπὶ τῆς καταναλώσεως

τοῦ καπνοῦ ὠφελεῖ, ἀφοῦ τὸ φυτὸν τοῦτο εἶναι ἐπιβλαβές. Ἀλλ' ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι οὐχ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, διότι ὁ καπνὸς κατέστη σήμερον οὐχὶ πλέον ἀντικείμενον πολυτελείας, ἀλλ' εἶδος τῆς πρώτης ἀνάγκης. Τὸ φορολογεῖν λοιπὸν ὑπερόγκως τὸν καπνὸν, εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ φορολογεῖν ὑπερόγκως τὸ ἄλας ἢ τὸν αἶτον.

Δὲν ἀντιλέγομεν ὅτι ὁ καπνὸς δὲν ὠφελεῖ τοὺς καπνίζοντας, ἀλλ' ἡ φορολογία ἐπὶ τῆς καταναλώσεως αὐτοῦ, δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἄρα γε τὴν κατάργησίν του; Οὐχὶ βεβαίως.

Ἡ φορολογία οὐδὲν ἄλλο πράττει ἢ νὰ προσθέτῃ εἰς τὴν ζημίαν τῆς υγείας καὶ τὴν χρηματικὴν.

Δια τοῦτο εἰς δύο ἢ τρία τῆς Ευρώπης κράτη, ἐν οἷς καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ τοῦ καπνοῦ κατανάλωσις μένει ἀφορολόγητος.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ.

Ευρισκόμενοι ἐν ταῖς παρχμοναῖς τῆς ὅσον οὕπω ἐναρξομένης ἐν Παρισίοις ἐκθέσεως ἡλεκτρικῶν ἐφευρημάτων, δὲν θ' ἀπαρξώμεν ἴσως τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν, ἀφιερῶντες στήλην τινὰ τοῦ περιοδικικοῦ μας εἰς τὴν ἐξῆς περιγραφὴν τοῦ ἐν Βερολίῳ ἡλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου.

Ὁ ἡλεκτρικὸς οὗτος σιδηροδρόμος ἐξακολουθεῖ δικαίως ἐπισπώμενος, διὰ τῶν θαυμασιῶν ἐξαγομένων, ἅπερ παρέχει, τὴν προσοχὴν τῶν τε σοφῶν καὶ τῶν τῆς ἐπιστήμης ἀμυήτων. Ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, ἀρχομένη ἐκ τῶν ἐγγυτάτων περιχώρων τοῦ Lichtenfeld, ἔχει μῆκος δύο καὶ ἡμίσεος περίπου χιλιομέτρων, ἐνὸς δὲ μέτρου ἀπόστα-

σις ὑπάρχει μετὰ τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων.

Καὶ ἡ μὲν μεγίστη κλίσις εἶναι 1 τοῖς 0)0 ἐπὶ μήκους πεντακοσίων μέτρων, τῆς δὲ καμπυλότητος ἡ ἀκτὴς εἶναι 60 μέτρων.

Τὰ σιδηρὰ ἐλάσματα κείνται, ὡς συνήθως, ἐπὶ ξυλίνων δοκῶν.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ σιδηρὰ ἐλάσματα ὀφείλουσι νὰ ἐκπληρῶσι καὶ τὰς λειτουργίας ἀγωγῶν τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρευστοῦ, ἐπενοήθη ἴδιος τρόπος συναρθρώσεως αὐτῶν, καθ' ὃν αἱ μεταβολαὶ τοῦ μήκους ἀς τὰ ἐλάσματα ὑφίστανται ἀναγκασίως, ὡς ἐκ τῶν ποικιλιῶν τῆς θερμοκρασίας, κατ' οὐδὲν παρακκλῶει τὴν μετὰ τῶν αὐτῶν συνάφειαν, ἡ διακοπὴ τῆς ὁποίας θὰ ἰσοδυναμῆι πρὸς ἐξαφάνισιν τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρευστοῦ.

Ἡ μηχανὴ ἡ παράγουσα τὸν δυναμικὸν ἡλεκτρισμὸν καὶ ἡ δι' ἣς αὕτη ἐνεργεῖ ἀτμομηχανή, κείνται ἀμφοτέραι ἐντὸς ἀνδῆρου περὶ τὰ 500 μέτρα ἀπέχοντος ἀπὸ τοῦ Σταθμοῦ Lichtenfeld.

Ἐντεῦθεν τὸ ρεῦμα μεταδίδεται δι' υπογείων ἀγωγῶν εἰς τὰ ἐλάσματα τῆς γραμμῆς, ἅπερ διὰ τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης μεταβιβάζουσιν αὐτὸ εἰς μηχανὴν παραγωγὸν δυναμικοῦ ἡλεκτρισμοῦ κειμένην μετὰ τῶν ἀξόνων καὶ τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης.

Ἡ μηχανὴ αὕτη τίθεται διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ρεύματος εἰς περιστροφικὴν κίνησιν, ἣτις, μεταδιδόμενη διὰ τῶν ἐπιτηδείων μηχανισμῶν εἰς τοὺς ἄξονας, μεταβάλλεται εἰς γοχημικὴν.

Ἡ ἀμάξα εἶναι κατεσκευασμένη κατὰ τὸν τύπον τῶν ἀμαξῶν *Irishway* περιέχει δὲ 20 θέσεις, ὧν 12 μετὰ καθισμάτων καὶ 8 ἄνευ· εἶναι δὲ κατεσκευασμένη συμμετρικῶς, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ στρέφεται. Τὸ βάρος τῆς ἀμάξης κενῆς μὲν εἶναι 60 στατήρων, ἐξ ὧν 5 ἢ 6 εἶνε τὸ βάρος τῆς ἐν αὐτῇ μηχανῆς, μετὰ πλήρους δὲ φορτίου 90 στατήρων.

Ἡ ἀμάξα ἐξακολουθεῖ κινουμένη ἐφ' ὅσον καὶ τὸ ρεῦμα εἶναι ἀποκατεστημένον· τούτου δὲ ἡ ἀποκατάστασις ἢ διακοπὴ εκτελεῖται διὰ στροφάλου, κειμένης δεξιά τοῦ ἐπιστάτου, παρ' ἣν κείνται καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκαῖοι μηχανισμοὶ καὶ οἱ τῶν σημείων. Οὕτω δὲ ἐν ἄτομον ἀρκεῖ πρὸς ὅλην τὴν ἐν τῇ ἀμάξῃ ἀναγκαίαν ὑπηρεσίαν, δυνάμενον ἅμα νὰ ἐπιμελῆται καὶ τῆς διανομῆς τῶν εἰσιτηρίων.

Ἡ μέση ταχύτης κατὰ τὸν ἐπίσημον κανονισμὸν ὠρίσθη εἰς 15 χιλιόμετρα καθ' ὥραν· ἀλλ' ἡ ἐφικτὴ ταχύτης εἶναι πολλῶ μείζων καὶ σχεδὸν ἴση πρὸς τὴν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν τῶν συνήθων σιδηροδρόμων.

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις γενησομένην ἐκθεσιν θέλει κατασκευασθῆ ἡλεκτρικὸς σιδηροδρόμος ἐν τοῖς Ἡλυσείοις, ὅπως ὑπηρετήσῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Δουμάς καὶ κλητήρες.—Ἡμέραν τινὰ κύριός τις ἐνεφανίσθη εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ «Κόμητος Μοντεχρίστου», ὅστις ἦτο πάντοτε καταχρωμένος, καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Κύριε Δουμά, εἶμαι ἀρχαῖος δικαστικὸς κλητῆρ. Συναδέλφοί μου, τίς χθὲς ἀπέβίωσε, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὰ πρὸς ταφήν, συλλέγομεν ταῦτα διὰ συνεισφοράς. Εὐάρεστείσθε νὰ προσφέρητε ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς τούτου 15 φράγκα;

— Ἀφοῦ πρόκειται νὰ ταφῇ ὁ δικαστικὸς κλητῆρ, διατὶ ὄχι; εἶπεν ὁ Δουμάς. Λάβετε μάλιστα, φίλε μου, φράγκα τριάκοντα καὶ σὰς παρακαλῶ ὅπως ἀντὶ ἐνός, θάψητε δύο.

Εὐσυνειδήσια δικηγόρου.— Δικηγόρος τις προσεκλήθη εἰς γεῦμα ὑπὸ πλουσίου πελάτου του, τοῦ Λόρδου Κέρβ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος, ὅπερ ὑπῆρξε πολυτελέστατον,

ὁ Λόρδος ἠρώτησε τὸν δικηγόρον του περὶ δύο ἢ τριῶν νομικῶν ζητημάτων.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ δικηγόρος ἔσχε τὴν εὐσυνειδησίαν νὰ πέμψῃ τῷ πελάτῃ του τὴν ἐξῆς σημείωσιν.

« Ὁ Λόρδος Κέρβ, δοῦναι τῷ δικηγόρῳ Σμίθσωνι, 6 λίρας καὶ 8 σελλήνια διὰ δικηγορικὰς συμβουλὰς, δοθείσας αὐτῷ χθες κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. »

Ὁ Λόρδος, ἀναγνούς τὴν παράδοξον σημείωσιν, ἀπήντησε πάραυτα ὡς ἐξῆς.

« Ὁ δικηγόρος Σμίθσων, δοῦναι τῷ Λόρδῳ Κέρβ, 9 λίρας καὶ 2 σελλήνια, δι' ἐν πολυτελὲς γεῦμα προσφερθὲν αὐτῷ. »

Τὰ χιρὴ σώζουσιν.— Ἐν τινι ποταμῷ τοῦ Καναδά ἀνετράπη λέμβος, ἐν ἧ ἐπέβαινον δύο ἀμερικανοί. Ἐνώ δὲ ἀμφότεροι ἠγωνίζοντο πρὸς τὸ κύμα, κύριός τις ἐφώνει πρὸς τοὺς διαβάτας:

— Φίλοι μου, σας ἐξορκίζω . . . σώσατε τὸν πνιγόμενον . . . ἐκεῖνον ἐκεῖ . . . μετὴν ξανθὴν κόμην!

Συγκινηθέντες δύο ἐκ τῶν διερχομένων, ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐσώσαν τὸν φέροντα τὴν ξανθὴν κόμην κύριον.

— Σας εὐχαριστῶ, φίλοι μου, εἶπεν ὁ παρκαλέσας αὐτοὺς νὰ τὸν σώσωσιν· ἐὰν ἐπνίγετο, θὰ ἔχανα τὰ 18 τάλληρα, ἅπερ μοὶ ὀφείλει.

Ὁ ἕτερος ἀμερικανὸς εἶχε πνιγῆ, διότι δὲν ὤφειλεν οὔτε πεντάραν. Δὲν ἐνδιεφέρετο, βλέπετε, οὐδεὶς ὑπὲρ αὐτοῦ.

Φιλομουσία στοιχίζουσα.— Φιλόμουσός τις εἶχε τὴν μανίαν νὰ συλλέγῃ αὐτόγραφα μεγάλων συγγραφέων. Ἡμέραν τινὰ μετέβη παρὰ τῷ κ. Ἀλεξ. Δουμά καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῷ γράψῃ δύο γραμματὰς ἰδιοχειρῶν, ὅπως πλουτίσῃ δι' αὐτῶν τὴν τιοαύτην συλλογὴν του.

— Τὸ αὐτόγραφόν μου τοῦτο σας ἐνδια-

φέρει μεγάλως; Ἐχετε ὄντως ἀνάγκην αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Δουμάς.

— Βεβαίως, ἀξιότιμε κύριε, ἀπήντησεν ὁ φίλος τῶν γραμμάτων.

— Τότε λοιπὸν πράξετε τὸ ἐξῆς. Μετάβητε παρὰ τῷ ἐμπόρῳ κ. Β. . . . Τῷ ὀφείλω 500 φράγκα καὶ τῷ ἀπαρῆκα ἰδιόχειρον συναλλαγματοκλήν. Πληρώσατε τὸ ρηθὲν ποσὸν καὶ λάβετε αὐτήν.

Ὁ φιλόμουσος ἔμεινε μὲ κεκηνὸς τὸ σῶμα.

Ἡ φιλομουσία του δὲν ἔφθανε μέχρι τιοαύτης θυσίας.

Πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του.— Ὁ διευθυντὴς ἐμπορικῆς τινος καταστήματος εἶχεν ἕνα τῶν ἀνεψιῶν του ὑπὸ τὰς διαταγὰς του εἰς τὸ αὐτὸ κατάστημα. Ὁ ἀνεψιὸς ὅμως πολλάκις παρέβλεπε τὸ καθήκον του, στριζόμενος εἰς τὴν μετὰ τοῦ διευθυντοῦ συγγενειάν του.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ὁ θεὸς του, θυμωθεὶς ἐπὶ τῇ ἀμελείᾳ του,

— Τέλος πάντων! τῷ εἶπε. Μάθε ὅτι ἐν τῇ υπηρεσίᾳ τοῦ γραφείου δὲν θεωροῦμαι διόλου θεὸς σου. Ἡ θέσις μου μοὶ ἐπιβάλλει νὰ μὴ ἀναγνωρίζω συγγενεῖς· νὰ μὴ γνωρίζω κανένα· νὰ εἶμαι θηρίον . . .

— Ὁ θεὸς μου πάντοτε τηρῆ τὴν θέσιν του, εἶπε πονηρῶς ὁ ἀνεψιὸς πρὸς τοὺς συναπαλλήλους του.

Λύπης αἰτία.— Τί ἔχεις, φίλε μου, καὶ εἶσαι τόσω μελαγχολικός;

— Δὲν ἔχω τίποτε.

— Τότε διατί λυπεῖσαι;

— Δι' αὐτὸ ἴσα, ἴσα. Διότι δὲν ἔγω τι ποιῶ.

Κινεζικὸς ὀρισμὸς τοῦ Ποιητοῦ.— Κινεζικὴ τις ἐφημερίς, «Τσγκάγκ-Ταθόι» καλουμένη, ἤτοι: «Χρυσὸν σαρίκιον», γράφει ὅτι ὅπως τις ἢ ποιητὴς, δεόν νὰ ἔχῃ ἐξωτερικῶς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ ἐλέφαντος· εἰς τὸ

ἐλέμμα τὴν ζωηρότητα τῆς πέρδικος· ἐν τῷ προσώπῳ τὴν αἴγλην τῆς πανσελήνου· καὶ ἐν ταῖς κνήμαις τὴν ταχύτητα τῆς ἐλάφου.

Οὕτω κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ «Χρυσοῦ σαρίκιου» οὔτε ὁ Μίλτων, οὔτε ὁ Οὐγκὼ, οὔτε ὁ Βύρων, οὔτε ἄλλος θνητὸς δύναται νὰ κληθῆ ποιητὴς!

Ἡ Νηστεία.— Τὸ ἔθιμον τοῦ νηστεύειν δὲν εἶναι ἐφεύρεσις τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀλλ' ἔθιμον ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων. Ἐν Ἰνδία, Ἀσσυρία, Φοινίκη καὶ Αἰγύπτῳ ἡ νηστεία ἦτο ἔθιμον θρησκευτικόν. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ χώρᾳ, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, διαρκουσῶν τῶν νηστησίμων ἡμερῶν καὶ τῶν κατ' αὐτὰς τελουμένων θυσιῶν, οἱ πιστοὶ ἔδαιρον ἀλλήλους. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐτέλουν μεγαλοπρεπῶς τεσσαρακοστὰς πρὸς τμήνη Θεῶν τινῶν. Ἐπίσης ἐνήστευον καὶ οἱ ἀρχαῖοι τῆς Ἀμερικῆς λαοί. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀγ. Δομίγκου προπαρεσκευάζοντο εἰς τὴν ἀνόρουξιν τῶν χρυσοφόρων μεταλείων διὰ νηστείας.

Οἱ Μανδαρίνοι τῆς Κίνας διορίζουσι τὴν νηστείαν πρὸς ἐπίτευξιν ὑετοῦ. Τῶν τροφίμων ἡ πώλησις ἀπαγορεύεται τότε αὐστηρῶς.

Οἱ χριστιανοὶ θεολόγοι τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τοῦ χριστιανισμοῦ συνίσταν τὴν νηστείαν. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐπίστευεν ὅτι ὁ διάβολος κατεδίωκεν ολιγώτερον τοὺς ζῶντας διὰ ξηροφαγίας, ἢ τοὺς τρώγοντας λιπαρὰ φαγητὰ.

Οἱ Μωαμεθανοὶ παντὸς δόγματος νηστεύουσιν, ὡς γνωστὸν, κατὰ τὸν μῆνα Ραμαντάν, φρονοῦντες ὅτι κατὰ τὸν ρηθέντα μῆνα ὑπηγορεύθη τῷ Μωάμεθ τὸ Κοράνιον.

Τῷ 789 Κάρολος ὁ Μέγας ἐξέδωκε διάταγμα, καθ' ὃ ὁ μὴ νηστεύων κατεδικάζετο εἰς τὴν ποινήν τοῦ θανάτου, ἢ ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἰς ἀτελεύτητον νηστείαν.

Στρατιώτης καὶ Θεῖρος.— Πρωτὰν τινὰ ὁ Θεῖρος συνήντησε στρατιώτην καθήμενον ἐπὶ λίθου, φέροντα τὸ ὄπλον του, καὶ τρώγοντα ἄρτον μετὰ τυροῦ.

— Καλημέρα, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ Θεῖρος.

— Καλημέρα σας, κύριε, ἀπήντησεν ὁ στρατιώτης.

— Φαίνεται ὅτι εἰς τὸ στρατόπεδον δὲν ἀνήκεις.

— Ὅχι δά! ἐκεῖ ὑπάγω· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὥρα δὲν ἔφθασεν, ἀναπαύομαι ἐν τούτοις καὶ τρώγω.

— Εἶναι καλὸς ὁ ἄρτος, ὃν σας χορηγεῖ τὸ δημόσιον;

— Ἐξαιρετὸς· θέλεις ὀλίγον;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ.

— Ἐλα δὰ, φάγε κομμάτι· ἢ εἶσαι υπαξιωματικὸς καὶ δὲν με καταδέχεσαι;

— Εἶμαι ἀνώτερος.

— Τί; . . . ἀνθυπολοχαγὸς ἴσως;

— Ἀνώτερος ἔτι.

— Λοχαγός; . . .

— Ἀκόμη ἀνώτερος!

— Λοιπὸν . . . εἶσαι στρατηγός; εἶπε τρέμων ὁ στρατιώτης.

— Ἀνώτερος, ἀνώτερος ἔτι . . . Εἶμαι ὁ Πρόεδρος τῆς δημοκρατίας.

— Ὁ Θεῖρος! Διάβολο! Κράτει. κράτει γρήγορα τὸ ψωμί μου καὶ τὸ τυρί μου διὰ νὰ σοῦ παρουσιάσω ὄπλα.

Ἡ ΤΥΦΛΩΣΙΣ ΜΟΥ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Μίλτωνος.)

Τὸ φῶς μου, φεῦ! ἀπώλεσα καὶ εἰς μάτην οἱ βολβοὶ μου
πρὸς τ' ἄνω στρέφουν θελοντες νὰ δοῦν φῶς ἑωραῖον.
Ἔτη καὶ μῆνες ἔρχονται πολλὰ ἐν τῇ ζωῇ μου, |
Ἄλλ' ἢ ἡμέρα ἔφυγε καὶ δὲν θὰ εἴθῃ πλέον.

Εἰς μάτην τῆς ἀνθήσεως τὴν θέαν ἐκζητοῦσιν
 Οἱ ὀφθαλμοὶ μου· ἔγειναν τὰ πάντα σκοτεινά.
 Τὸ ἔαρ ρόδα δι' ἐμὲ διόλου δὲν ἀνθοῦσιν,
 Ὡδὲ το θέρος συναντῶ φυλλώματα τερπνά.

Δὲν βλέπω, φεῦ! τον ἥλιον ὁπότεν ἀνατέλλῃ,
 Καὶ δὲν βλέπω τὴν ὄψιν του τὴν πορφυροειδῆ,
 Ὅποτεν δύων τὰς χρυσαῖς ἀκτίνας του μάς στέλλῃ.
 Δὲν βλέπω τὰ ρυαῖα τὰ ἀργυροειδῆ,

Τὰ ποίμνια νὰ βόσκουσιν ἐντὸς τερπνῶν λειμώνων,
 Ὡδὲ κἄν τῶν ὁμοίων μου τὴν ὄψιν τὴν παιδρᾶν,
 Ἐν ἧ ἔξεικονίζεται ὁ πλάστης μας, καὶ μόνον
 Πικρῶν, φεῦ! ἐγνώρισα, οὐδέποτε χαρᾶν!

Ποῦ εἶναι νῦν τῆς οὐσέως ἡ τερπινοτάτη θέα,
 Ἐν ἧ ἀπετυπώνετο ὁ κόσμος ὁ θελκτός;
 Ποῦ αἱ σκηναὶ με θελγητρα ἀείποτε ἀκμαῖα;
 Οὐδὲν ἐξεικονίζεται εἰς τῶμα μου ἐντὸς!

Ματαίως τ' ἄνθη χρώματα λαμβάνουσιν ὠραῖα.
 Εἰς μάτην χρωματίζονται οἱ εὐδομοὶ καρποί.
 Ὡ! εἶναι ξένη δι' ἐμὲ τοῦ χρώματος ἡ θέα,
 Διότι δὲ ἀπόλεσα τὰ πάντα μὲ λυπᾶ.

Ἀπόλεσα γλυκύτερον ὄ,τ' εἶγον ἐν τῇ γῆ.
 Χάος τὸ παν μοὶ φαίνεται κ' ἐρέβους ἡ πηγῆ. [α]

ΤΩ: ΣΤΡΑΤΗΓΩ: ΓΑΡΙΒΑΛΔΗ:

Μίαν πρωῖαν ἤθελα Θεὸς νὰ ξυπνήσω,
 Καὶ παιδιὰν, ὡ στρατηγῆ, νὰ παίξω τότε μίαν.
 Τὰς τρίχας σου παμμέλανα; εὐθὺς νὰ καταστήσω,
 Καὶ στερεοὶ οἱ πόδες σου νὰ βαίνουν μ' εὐκολίαν.
 Ἄλλα ὑπὸ τὸ νεῦμά μου δὲν κλίν' ἡ οἰκουμένη,
 Καὶ ἡ ἐπιθυμία μου, ἐπιθυμία μένει!

(α) Παρέλειψα τὸν τελευταῖον στίχον ἔχοντα οὕτως:
 «καὶ θάνατος βίου εἰς ὃν ἐγὼ ζῶ», διότι ὁ στίχος οὗ-
 το; δὲν εἶναι τοῦ Μιλτωνος.

Καὶ εἰκοσάδα ἤθελον νὰ κλέψω τῶν ἐτῶν σου,
 Καὶ τ' Ἀσπρομόντε μετ' αὐτῶν τὴν ἀπεισίαν μνήμην
 Καὶ ἐπειτα, ὡς γνώρισμα, ἐπι τὸ μέτωπόν σου
 Νὰ θέσω θ ε ἴ ο ν φίλημα, ἀφοῦ Θεὸς θὰ ἤμην.
 Ἄλλα ὑπὸ τὸ νεῦμά μου δὲν κλίν' ἡ οἰκουμένη,
 Καὶ ἡ ἐπιθυμία μου, ἐπιθυμία μένει!

Ἄ; ἤμην κἄν ὁ ἀρχηγὸς ἀγγέλων οὐρανόων!
 Ὡ! θὰ σοὶ ἐπανέδιδον τὸν σύζυγόν σου, Ἦρω.
 «Καθὼς, αὐτὴ θὰ σ' ἔλεγε, σ' ἠγάπων ὡς ἀνδρείον,
 •Καὶ γεωργὸν (α) σὲ ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα ἀγήρω.
 Ἄλλὰ δὲν εἶμαι ἀρχηγὸς ἀγγέλων πτεροφόρων,
 Καὶ μόνον στίγους δύναμαι νὰ σοὶ προσφέρ' ὡ
 (δῶρον) (β)

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Ἥλιος — Ἥλιος

Λύσις τοῦ Γρίφου

Ὁ Ἐξαμύα; γεννήτωρ ἢν ἐνὸς τῶν ἐπτὰ
 τῆς Ἑλλάδος σοφῶν.

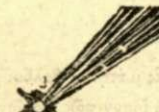

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ὅλ' οἱ λαοὶ μὲ ἀγαποῦν καὶ εἶμαι πάντων φίλῃ.
 Πολλοὶ δι' ἐμὲ χάνονται· ἀλλ' ἂν τινος κακία
 Μοὶ κόψῃ, φεῦ! τὴν κεφαλήν καὶ ἐτι τὸν λαιμόν μου.
 Δὲν μένω πλέον ἐγὼ ἐν, γίνομαι δ' αἴφνης τρία.

(α) Τὸ ἀνωτέρω ποιημάτιον ἐποίησε πεπαιδευμένῃ,
 καὶ φιλόπατρις γυνή, ἡ κ. Ἀντωνιέττα Κιρέγγην, ἐκ Κιόγ-
 κιας τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὸ 1875.

(β) Ὁ Γαριβάλδης τότε εἶχεν ὑποβάλλει εἰς τὴν
 βουλὴν νομοσχεδίον τι περὶ γεωργίας.

ΓΡΙΦΟΣ

0
 τριζιμον τασγρ βασιλεὺς Λοκρῶν.

ΠΙΝΑΞ

Τῶν ἐν τῷ Β'. Τόμῳ περιεχομένων.

Α'. ΠΕΖΑ.		Σελ.		Σελ.
Ἡ ἀρχὴ τῆς Αἰγύπτου.	Σελ.	5	Ἡ ὕαλος.	108
» »	»	21	Ἡ γαλῆ.	» 110
Μία ἡμέρα τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.	»	7	Ἡ δυνάμεις.	» 117
Τα κοινότερα μετεωρολογικὰ φαινό- μενα.	»	44	Αἱ ἐπευφημῖαι παρ' ἀρχαίοις.	» 119
Τὰ ωρολόγια.	»	23	Παράδοσις τῆς Σαροῦρ.	» 120
Οἱ ὀδόντες.	»	29	Οἱ Ἀγγλοὶ ἐν Ἰταλία.	» 124
Οἱ ἀδάμαντες.	»	34	Ἡ Τσιοντζίκα Σισυρόνδη.	» 125
Ἡ μονομαχία.	»	32	Ἡ ἀκτινοβολία.	» 126
Ἡ ἤχῳ.	»	37	Ὁ Ὀλυμπιονίκης.	» 133
Τὸ ἐμπόριον.	»	40	Σκανδιναυικὴ μυθολογία.	» 136
Ὁ περίπατος.	»	47	Οἱ Μοζαβίται.	» 145
Οἱ ἐπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος.	»	48	Οἱ Μαμμελοῦκοι.	» 149
Ἡ ἄμπελος.	»	53	Τὰ πλοῖα παρ' ἀρχαίους.	» 151
Τὸ κοράλλιον.	»	54	Τὸ μνημονικόν.	» 152
Τὶ ἐστὶ πλοῦτος.	»	55	Ὁ ἐλέφας.	» 157
Σκηνὴ κηδεύσεως ἐν Καλκούττα.	»	60	Γάμος Βεδουίνων.	» 160
Ἡ παράδοσις περὶ Χάσσαν καὶ Χου- σεῖν.	»	62	Ἡ Σουέζιος διώρυξ.	» 165
Οἱ ἐρυθρόδερμοι.	»	65	Ἡ Ἐπτάνησος.	» 166
Ὁ Νεῖλος.	»	69	» »	» 183
Ὁ ἀντικατοπτρισμός.	»	72	» »	» 201
Τὰ ζῶα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.	»	77	» »	» 217
» » » »	»	86	» »	» 230
Ἐθιμα παράδοξα.	»	80	» »	» 247
Ὁ Βίκονσφιδ.	»	85	» »	» 262
Ἐπικλήδαιοι τελεταί.	»	89	Ὁ Φετιχισμός.	» 169
Οἱ Νεο-Καληδόνιοι.	»	95	Ἡ ἀηδὼν.	» 175
Οἱ μαργαρίται.	»	95	Ὁ δακτύλιος τοῦ Σολουῶντος.	» 176
Ἐορταὶ Αἰγυπτίων.	»	101	Ἡ κοινὴ ἀγάπη.	» 181
Ὁ Βίσμαρκ.	»	103	Δύο Ἀραβικὰ ἀνέκδοτα.	» 190
			Ὁ Ἀμποῦ-Μπέκρ.	» 192
			Αἱ Κουράτιδες.	» 197

ΠΙΝΑΞ

Νανοί καὶ γελωτοποιοί.	Σελ. 198	Ἡ Κίνα.	Σελ. 374
Αἱ ἀκρίδες.	208	Ναπολέων καὶ θάλασσα.	» 375
Δύο ηγεμόνες ἀμοιβαίως αἰχμαλω- τισθέντες.	» 213	Ὁ καπνός.	» 382
Τὰ τηλεσκοπία.	» 214	Ἡλεκτρικὸς σιδηρόδρομος.	» 384
Οἱ λόγιοι (μῦθος τοῦ Σίλλερ).	» 225	Πρὸς τοὺς ἀξιοτιμοὺς συνδρομητὰς τῆς « Ἀνατολῆς ».	373
Ὁ ἄνθρωπος.	229		
Δύο ἀνέκδοτα Βεδουίνων.	238		
Τὸ μικροσκοπικόν.	245		
Τὰ ἀλεξητήρια.	251		
» »	» 272		
Ὁ ἐν Παρισίοις Αἰγυπτ. ὀβελίσκος.	256		
Περὶ τῆς εὐδαιμονίας (κατὰ τοὺς Ἀριστοτελικούς).	261		
Οἱ τάφοι τῶν Φαραῶ ἐν Θήβαις.	270		
Ἡ λέξις Grec.	277		
Αἱ Πυραμίδες.	278		
» »	294		
» »	310		
Δύο ἀνέκδοτα τῆς ἐποχῆς τοῦ Βα- ναπάρτου.	288		
Οἱ φακίται.	293		
Ἡ Τύνις.	297		
Ἡ ἀρχαία Σικελία.	301		
Αἱ Χριστιανικαὶ αἱρέσεις.	304		
Οἱ φιλόσοφοι.	309		
Ἡ κρυπτογραφία.	313		
Ὁ Βασιλεὺς Θιβῶ.	317		
Ὁ γέλως.	320		
Ἡ σφίγξ.	325		
Τὰ νέφη.	327		
Οἱ Ἀθίγγανοι.	335		
Ὁ Λαβύρινθος.	341		
Ὁ ζωικὸς μαγνητισμός.	343		
» »	358		
Τὰ ἐπὶ τῶν πλανητῶν ὄντα.	351		
Ὁ κροκόδειλος.	357		
Ὁ Φειδίας καὶ ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς.	361		
Τὸ δεινοθήριον.	368		
Ἡ πρεσβεΐα τοῦ Βασιλέως Ἰω. Κάσσα.	369		

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Ὁ Διάβολος. Σελ. 11.
Πρὸς συνάντησιν τοῦ θανάτου. Σελ. 25, 43, 57, 74, 91, 105, 121.
Τὸ θαῦμα. Σελ. 140.
Ὁ δὸν Διέγος. Σελ. 153, 171.
Αἱ τρεῖς δρυς. Σελ. 185, 205, 221, 234, 253.
Ἡ ἀποθέωσις. 266, 286, 299, 315.
Ἡ ἐγκαταλελειμμένη. Σελ. 331, 346.
Ἡ κόρη τοῦ Κικέρωνος. Σελ. 364, 378.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Σελ. 17, 33, 49, 66, 82, 97, 112, 129, 162, 178, 193, 210, 226, 241, 274, 290, 306, 322, 353, 370, 385.

ΨΗΦΙΔΩΤΟΝ, ΜΩΣΑΙΚΟΝ, ΓΝΩΜΙΚΑ. Σελ. 19, 128, 147, 240, 259, 339.
--

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Προβλήματα, Λογόγριφοι, Γρίφοι. Σελ. 20, 36, 52, 68, 84, 100, 116, 132, 148, 164, 180, 196, 212, 228, 244, 259, 276, 292, 308, 324, 340, 356, 372, 388.

Β'. ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τῷ κ. Α. Βουτσινᾶ ἐπὶ τῷ θανά- τῳ τοῦ τέκνου του.	Σελ. 20
Ἡ εὐδαιμονία.	36
Μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν.	52
Ἡ μετὰ δεκαετῆ ἀπουσίαν ἀφιζίς μου εἰς Αἴγυπτον.	68
Ἐρως (ἀφιεροῦται τῇ Δεσποινίδι Α. .)	84
Τῇ Δεσποινίδι Α. Κ. . . .	»

ΠΙΝΑΞ

Ἀπάντησις εἰς ποιημάτιόν τι τῆς δεσποινίδος * * *	Σελ. 400	Τὸ Πάσχα.	Σελ. 276
Με ἀγαπα!	» 446	Ὁ ἀποχωρισμός.	» 292
Εἰς τὸν θάνατον τῆς παρθένου Ε.Θ.Ρ.	» 432	Ἡ πεδιάς.	» 308
Ἡ Λουκία.	» 447	Τὸ Ἴον.	» 324
Τῇ ἀδελφῇ μου.	» 464	Ὁ ζηλότυπος.	» »
Στόνος.	» 480	Ἐρως δειλός.	» 340
Τῷ ἐξόχῳ ἠθοποιῷ Ἐρ. Πρόση.	» 496	Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.	»
Τῇ » » Ὑακίνθη Πετσάνα	» »	Συγγνώμην.	» 355
Εἰς τὸν θάνατον κυναρίου.	» 212	Ὁ πόνος μου.	» 356
Ἐν φίλημα.	» 228	Κάτι μου λείπει.	» 372
Τὸ παρελθόν.	» 244	Ὁ ὄρκος.	» »
Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Γεωρ. Πεντάκη	» »	Ἡ τύφλωσίς μου.	» 387
Προνοίας ἄδυστα.	» 259	Τῷ στρατηγῷ Γαριβάλδη.	» 388

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β'. ΤΟΜΟΥ.